

သိုးဆောင်း

ပဉ္စလင်္ကာ

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မိုင်းပျံ့ရွာလေးကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိသည်။
စိမ်းစိမ်းစိုစို ကင်းမဲ့သော ကျေးရွာတစ်ရွာပါ။ သစ်ကြီးဝါးကြီးမရှိသည့် အပြင် နေရောင် ၏
ဝါးမျိုမှု ကြောင့် အငွေ့ပျံ့နေသည်ဟုပင် ထင်မြင်မိပါသည်။

သို့ပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်၊ ရောက်အောင်တော့ သွားရပေဦးမည် ။
ဒုတိယမြောက် သက်ပြင်း ကိုပြုရင်း တံလျှပ်ထနေသော မြေပြင်ကို စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ ကြည့်မိ၏ ။
နေပူပူ၊ သဲပူပူ၊ ပြီးတော့ အမိုးအကာ မပါ။ စလွယ်သိုင်းထားသော လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊
ခရီးမိုင်ပေါင်းများ စွာ မျောရွေ့လျှောက်လှမ်းလာ သည့် ပျော်ကျလှလှ ဖိနပ်တစ်ရန်။

ဒါပါပဲ။

လွယ်အိတ်ကိုပြင်လွယ်ရင်း သစ်ခြောက်ပင်ကြီးအောက်မှ ခြေတစ်လှမ်း
စတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်လှမ်း။

ရွာနားကိုကပ်လာသည့်တိုင်အောင် ကျေးရွာကလေးက မယုံကြည်နိုင်စွာ
လွန်လွန်ကျူး ကျူး တိတ်ဆိတ်နေပါ၏ ။ အဝေးကမြင်ရသည်ထက် အနီးရောက်တော့
ပိုမိုခြောက်ကပ်နေသည်ကို သတိ ထားမိသည်။ ရွာခြံစည်းရိုးဟု ပြောရမည် ဖြစ်သော်လည်း
လုံခြုံမှု လုံးဝမရှိသော အုတ်သား အဆွေး အမြည့်တွေ ပါ။ တချို့နေရာတွေ မှာ
လူတစ်ကိုယ်စာ ပေါက်ပြု၍ အထဲတိုးဝင်နိုင်သလို တချို့နေရာတွေ မှာ အုတ်ချပ်နှစ် ချပ်၊
သုံးချပ် လွတ်နေသည်။

လှည်းတစ်စီးနီးနီးဝင်လိုရသော ပေါက်ပြဲမှု များ ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။
ထိုအရာကိုတော့ ဝါးကပ် ဆွေးဆွေးတွေ နှင့် ကာရံထားသည်။ လုံခြုံမှု လုံးဝကင်းမဲ့သော
ရွာခြံစည်းရိုးပါပဲ။ အနီးနားရောက်သည့် တိုင် လူနေကျေးရွာနှင့် ညီမျှသော ဆူညံမှု ကိုမတွေ့။
ထူးခြားဆန်းပြားမှု အငွေ့အသက်တွေ ဒီရွာမှာ တလူလူ ပျံ့လွင့်နေကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။

သတိထားရမှာတော့ သေချာပါ၏။ ရွာပျက်ကြီးလား၊ ဒါမှမဟုတ်၊

စွန့်ပစ်အံ့ဆဲဆဲ ကျေးရွာ တစ်ရွာလား။

ရွာတွင် :သို့ ရောက်စဉ်မှာပင် သူ့ယူဆချက်ကို ခိုင်မာစေသည့်

သက်သေတစ်ခုကို ထပ်တွေ့ရ၏။ ရွာမှာ အိမ်ခြေတော် တော် များများ တွေ့သော်လည်း လူရိပ်လူခြည် မတွေ့ရ။ ကျွဲ၊ နွား၊ ခွေး၊ ကြောင် စသော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေ လည်း မတွေ့။

ဒါပေမဲ့ အိမ်တံခါးတွေ ကိုတော့ ဖွင့်ထားသည်။ အိမ်တွေ မှာလည်း

ဝန်းခြံသဘောမျိုး ကာရံထား ခြင်းမရှိပါ။ တချို့မှာ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ကပ်လျက် ဖြစ်ပြီး တချို့ ကတော့ အတန်ငယ်ဝေးပါ၏။ သို့ပေမဲ့ တူညီတာတစ်ခု ကတော့ ရှိသမျှအိမ်တွေ အားလုံး ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ခြေစုံရပ်လျက် ကြည့်နေရာမှ တံတွေ :တစ်ချက် မျိုမိသည်။

'ရေ ...'

အလွန်အမင်းကို ဆာလောင်လျက်ရှိနေသည်။ ခရီးအဝေးကြီး

လျှောက်လှမ်းလာသည့် အတွက် လူကနားချင်ပြီ ဖြစ်သလို ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့်တတ ဆာလောင်တာတစ်ခုလည်း ရှိ၏။ အဲဒါက ရေဓာတ်ကို ငတ်ငတ်မွတ်မွတ် တောင့်တနေတာပါပဲ။

သို့ပေမဲ့ ဤနေရာ၊ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေဓာတ်နှင့် တူတာ မတွေ့ပါ။

တခြားကျေးရွာတွေ လို ရေအိုး၊ ရေစည်များ အိမ်ဘေးတွင် ချထားသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ လျှောက်နေရင်းနဲ့ ဝေခွဲရခက်သော လမ်းဆုံတစ်ခုကို ရောက်၍ လာသည်။

သူ့ကို လမ်းနှစ် သွယ်က ဆီးကြိုနေ၏။ ဘယ်လမ်းက ဆက်လျှောက်ရမလဲ

ရပ်တန့်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့ပေမဲ့ မရောက်ဖူးသည့်ရွာပေမို့ ဘယ်လမ်းကဝင်ဝင် ထူးခြားမှု မရှိနိုင်ရကာ ညာဘက်လမ်းထဲကိုပဲ ချိုးကွေ့ဝင်မိပါသည်။

မြေနီလမ်း ဖြစ်ပေမဲ့ မြေသွားတွေ မှာ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိတော့။

ဖုန်အလိပ်လိပ်က ခြေမျက်စိမြုပ်အောင် ထူထပ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ခြေရာအနည်းငယ်တွေ့သည်ကြောင့် စိတ် သက်သာရာတော့ ရလိုက်မိသည်။ မကြာခင်က လျှောက်လှမ်းသွားသော ခြေရာတွေ မို့ ဤရွာတွင် နေထိုင်သူရှိလောက်ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် သစ်ပင်နှင့် တူတာဟူ၍ တစ်တောင်လောက် သစ်ငုတ်တို့ပင် မတွေ့ရ။ သစ်ကြီးဝါးကြီးဆိုလျှင် ဝေးလွန်းပါသည်။ ဤရွာမှာ ထူးခြားနေတာ ဒါပါပဲ။ လွင်တီးခေါင်ပြင်ကြီးတွင် ကျေးရွာလာတည်ထားသည်လားဟုပင် အထင်ရောက်မိသည်။

နဖူးမှခိုတွဲ လာသော ချွေးသီးများ ကို လက်ဖြင့် ပင့်သုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန် ရေတစ်ပေါက်က သူ့အတွက် ကမ္ဘာတစ်ခုမျှ အရေး ပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာ ပင် အသံတစ်ခုက နားထဲသို့ အမှတ်မထင် တိုးထိလာတော့၏ ။

"နောင် ... ဝေ ... ဝေ ..."

ကြေးစည်သံ။

ဟုတ်တယ်၊ ကြေးစည်ထုသံ၊ ဝမ်းသာအားရ အသံထွက်လာရာဘက်ဆီ မျက်လုံးဝေကြည့် လိုက်တော့ ...

ခပ်ဝေးဝေးကောင်းကင်တွင် တလိပ်လိပ်တက်နေသော ဖုန်လုံးများ ကို မြင်ရ၏ ။ ဆူဆူပူပူ လူသံတွေ ကိုလည်း ကြားရသည်။ ဝမ်းသာစိတ်တို့ အတိုင်းမသိ ဖြစ်ထွန်းသွားကာ ခြေကို သွက်သည် ထက် သွက်အောင် လှမ်းလိုက်မိပါသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဤရွာမှာ လူရှိနေတာ သေချာပါသည်။

ခြေမျက်စိမြုပ်သော ဖုန်တောထဲတွင် ပူလို့ပူမှန်းပင် မသိတော့။ အပေါ်မှ စီးမိုးလောင်မြိုက်နေ သော နေလုံးကိုလည်း သတိမရ၊ အောက်မှ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်ပူကိုလည်း သတိမရ။ တလှုပ်လှုပ်ထနေသော ဝမ်းသာစိတ်တွေ နှင့် ကြားနေရသော အသံများ ဆီ နီးသထက် နီးအောင်

လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်စဉ်မှာ ပဲ ...

"ဟင် ..."

"နောင် ... ဝေ ... ဝေ ..."

အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသော ကြေးစည်သံတစ်ချက်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မြင်လိုက်ရသော လူအုပ်ကြီးတစ်ခု၊ ကြေးစည်သံနှင့် လူအုပ်ကြီးကြားမှ တအိအိလိုက်ပါလာသော လှည်းတစ်စီး၊ ထိုလှည်းကို ယောက်ျားလေးများ ကတွန်း၍ နောက်မှ လူအုပ်ကြီးက ငိုကြွေးချက်မဖြင့် ပါလာကြသည်။

လုံးဝ လွဲမှားစရာမရှိသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ရပ်ဝန်းမှာ မဆို မြင်ရုံနှင့် သိသာနိုင်ပါသည်။ အသုဘတစ်ခု ချလာတာပါ။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေသော စိတ်တို့ပင် ခဏတာ ပျောက်ရှသွား သလို ထင်ရသည်။

အတန်ငယ်လှမ်းသေးပေမဲ့ သေချာမြင်နေရသလို သူ့ကိုလည်း ထိုအထဲမှ လူတချို့က လှမ်းမြင်နေမည် ဆိုတာ သေချာပါသည်။ သူ ရှေ့ဆက်မတိုးမိ။ ဟာဆင်းသွားသော စိတ်အစဉ်နဲ့ ရပ်တန့်၍ သာ ကြည့်နေသည်။

သို့ပေမဲ့ သူရှိရာဆီသို့ အသုဘအလောင်းလှည်း ရောက်မလာပါ။ ထို့အတူ နောက်မှ ငိုယို လိုက်ပါလာကြသော လူအုပ်ကြီးလည်း ရောက်မလာခဲ့။ ရပ်ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် 'နောင်ဝေဝေ' အော်မြည် သော ကြေးစည်သံက လမ်းချိုးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားသည်။ ကြေးစည်သံနောက်ကို အလောင်းတင်တွန်းလှည်းလည်း မျောရွေ့လိုက်ပါသွား၏ ။

ကြည့်နေရင်းမှာ ပင် ဘာမှန်းမသိသော ကွဲလွဲမှု တွေ ကို စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်လိုက်ရ သည်။

လူတွေ ၏ မျက်နှာ၊ ပြီးတော့ အသားအရေ၊ ပြောဆိုနေကြသော စကားများ ။

ဝမ်းနည်းသည်ထက်သာလွန်သော ခံစားမှု တစ်ခုက အားလုံး၏ မျက်နှာတွေ မှာ

ပေါ်နေသည်။ အဲဒါက တစ်စုံတစ်ခုကို တောင့်တနေခြင်း၊ လူတိုင်း၏ မျက်နှာတွေ မှာ ရှင်းသန့်ကြည်လင်မှု ကို မတွေ့၊ မည်သည့်ခြောက်ကပ်ကာနေသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ မှာ အားပျော့ရီဝေ နေကြ၏ ။

အသားအရေတွေ မှာ ပိုလို့ပင် ဆိုးပါသည်။ မြင်တွေ့ရသလောက် လူတော် တော် များများ ၏ အသားအရေတွေ က နေလောင်ခံထားရသည်ထက် သာလွန်ကာ မာတင်းအက်ကွဲလျက် ရှိကြသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒီရွာက ဘယ်လိုရွာလဲ။

စိတ်ထဲမှာ အတွေ့တွေ ယောက် ယက်ခတ်နေပေမဲ့ လူ ကတော့ ညှို့ ငင်မှု တစ်ခုနောက်ကို အလိုလိုလိုက်သွားမိသည်။ အဲဒါက လမ်းချိုးတစ်ခုထဲသို့ ချ :ကွေ့ဝင်သွားသော လူအုပ်ကြီးနောက်ကို လိုက်သွားမိတာပါပဲ။ အတော် လိုက်ဝင်သွားပြီးမှ လှမ်းတွေ့ရသော နေရာတစ်ခုကိုမြင်ပြီး သဘော ပေါက်လိုက်မိသည်။

ရှေ့မှာ လူတို့၏ နောက်ဆုံးအိမ်ပြန်ချိန်ရပ်ဝန်းလေးက သံဝေဂဆန်ဆန် သူတို့အားလုံးကို စောင့်ကြိုနေ၏ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ရှေ့ပိုင်းဆီမှ ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်လိုက်ကြသော အသံတွေ ကို ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်ရသည်။ တကယ့်ကို ထူးထူးခြားခြားပါပဲ။ ခံပြင်းမှု တို့ ပြည့်နှက်ပေါ်လွင်လွန်းနေသော အမေးစကားသံတစ်ခု။

"နောက်တစ်ခါ လာဦးမလားဟေ့ ..."

ယောက်ျားလေးအချို့ မှာ လည်း သုသာန်အဝင်ဝမှစောင့်ကာ အလောင်းတင်လှည်းကို ခဲနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း ဝိုင်းအော်ကြ၏ ။

"နောက်တစ်ခါ လာဦးမလား"

"မလာတော့ဘူး . . . "

"ရေရှားတယ်လို့ပြောဦးမလား"

"မပြောတော့ဘူး"

"ရေငတ်ပြီး သေကြဦးမလား . . . "

"မသေတော့ဘူး . . . မသေတော့ပါဘူး"

ထို့နောက်တော့ လိုက်ပါပို့ဆောင်သူအားလုံး အားရပါးရ

အော်ဟစ်ငိုယိုကြပါတော့သည်။ ထူးဆန်းလွန်းသော စကားတွေ ကြောင့် ကြောင်အ,ကာ
သွားမိ၏ ။

ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် လူအချို့က လှည်းပေါ်မှ အလောင်းကိုချကာ တစ်နေရာသို့
ထမ်းယူသွား ကြသည်။ အလောင်းသယ်သွားရာနောက်သို့ လူတချို့လိုက်ပါသွားကြပြီး တချို့
ကတော့ ရပ်၍ သာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သူ ကတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ရပ်ငေးနေရာမှ
နေရာတစ်ခုဆီသို့ မြွေလိမ်မြွေကောက် တိုးရွေ့သွားလိုက်သည်။

ဇရပ်လေးတစ်လုံး . . .

သုသာန်၏ အလယ်တည့်တည့်လောက်မှာ မြင်ရသည်မို့

သူလျှောက်လှမ်းသွားနေခြင်း ဖြစ် သည်။ မူလရပ်နေရာက လူတွေ ကွယ်နေသည်မို့
အလောင်းထမ်းသွားရာနေရာကို မမြင်ရ။ လူတွေ ၏ ပယ်ဖျောက်မရသော ဗီဇတစ်ခုအတိုင်း
ထူးဆန်းသော အသုဘချမှု တစ်ခုကို သူအစအဆုံး မြင်တွေ့ ချင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဇရပ်လေးဆီရောက်တော့ သူ့ထက်ကြိုရောက်နှင့် နေသူတစ်ဦးကို

အခန့်သားတွေ့ရ၏ ။ ကလေးငယ်တစ်ဦး အောက်ခြေသံမံတလင်းပေါ်တွင်
တင်ပလွင်ခွေထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေး ခြစ် နေသည်။ ဇရပ်ပေါ်တက်လာသော သူ့ကို
မော့ကြည့်၏ ။ ပြီးတော့ ခေါင်းပြန်ငုံ့ကာ လုပ်လက်စအလုပ် ကို ဆက်လုပ် နေသည်။

ရှိလှမှ အသက်အရွယ်က ဆယ်နှစ် သာသာ ဒါပေမဲ့ . . .

အုတ်နီခဲချွန်တစ်ခုကိုကိုင်ကာ အောက်ခြေတွင် တဒေါက်ဒေါက် ရေး ခြစ်နေ၏

။ ထိုရေး ခြစ်နေ သော အရာများ ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည့်အခိုက် . . .

"ဟင် . . . "

အံ့သြသွားရပါပြီ။

တွက်ချက်နေသည်ကား ဂျော်မေတြီပုစ္ဆတစ်ပုဒ်။ ရောက်ဆဲအသက်နှင့် လုံးဝကွဲလွဲနေသော တွက်ချက်မှု တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဇရပ်အနံ့အပြားမှာ လည်း အရွယ်နှင့် မလိုက်စွာ ရေး ခြစ်ထားသော ဂျော်မေတြီပုစ္ဆများ ၊ ဂဏန်းသင်္ချာများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။

သူ ကြောင်ငေးသွားရပေမဲ့ ထိုကလေး ကတော့ သူ့ကို အာရုံရှိမနေပါ။ သူ့ကိုပင်မဟုတ်၊ ဆူပူ အော်ဟစ်နေကြသော အသုဘချမှု တစ်ခုကိုလည်း အာရုံမရှိ။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ အလောင်းသယ်သွားရာနေရာတစ်ခုဆီမှ ငိုယိုအော်ဟစ်သံတွေ တစ်ခဲနက် ထွက် ပေါ်လာသည်။ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ သယ်ဆောင်သွားရာအလောင်းအား မြေမြုပ်သဂြိုဟ်နေသည် ကို ဝိုးတဝါး တွေ့ရသည်။ ပါရမီရှင်လေး ကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ သူပြုလုပ်နေရာ အလုပ်မှလွဲ၍ ကျန်တာကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြ။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ လူအုပ်ကြီးကို မျှော်ငေးနေရင်းမှ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ယမ်းမိသည်။ လူတွေ သေလျှင် ဘာကြောင့် ငိုကြတာလဲ။

သေလူက ရယ်အောင်သေမပေးတတ်လို့သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။ ကြည့်နေရင်းနှင့် ပင် အလောင်း မှာ မြေကျသွားသည်။ ပြီးတော့ မြေဖို့သည်။ အလှူဦးဦး တောက်လောင်နေသော သော ကမီးများ ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခပ်လေးလေး ချမိ၏ ။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ လိုက်ပို့သူလူအုပ်ကြီးဆီမှ ထူးခြား မှု နောက်တစ်ခုကို ထပ်တွေ့ ရှိလိုက်ရသည်။ သူတို့ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲ . . . ။

ပုံမှန်အားဖြင့် အလောင်းမြေဖို့သွားပြီဆိုလျှင် လိုက်ပို့သူတွေ မှာ ပြန်ဖို့သာရှိသည်။ သို့ ပေမဲ့ ယခု မပြန်ကြသေးပါ။ နေရာတစ်ခုဆီသို့ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းသွားနေကြ၏ ။

သုသာန်က အုတ်တံတိုင်း လေးဘက်လေးတန် ကာရံထားသော သုသာန် ဖြစ်ပြီး ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်မှာ လည်း တစ်ပေါက်တည်း ဖြစ်၏ ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ

သွားနေကြတာက ထွက်ပေါက်ဆီသို့ မဟုတ်။ သုသာန်၏ အနောက်ဘက် နံရံတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ကာ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အမြင်ဆန်းနေသည်မို့ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲ

အနီးဆုံးရောက်သွားသူမှာ နံရံရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။

"ဟင် . . . "

အုတ်နံရံမှာ နှစ် ကာလ၏ ပြုလဲမှု ကြောင့် အင်္ဂတေကွာကာ အုတ်ချပ်တို့ပင် အစီအရီ ပေါ်နေပြီ ဖြစ်၏ ။ ထိုလူပြုလုပ်လိုက်တာက စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို အုတ်ချပ်ကြားတွင် ထိုးညှပ်လိုက်တာပါပဲ။ နောက်မှပါလာသူအားလုံးမှာ လည်း ထိုအတိုင်းပင် လိုက်လုပ်ကြလေသည်။

ခဏချင်းပင် အုတ်နံရံ၏ နေရာတစ်ကွက်စာမှာ စာရွက်ခေါက်တို့ဖြင့် ပြည့်သိပ်သွား၏ ။ ထိုအချိန်မှာ တော့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဝါကြီးတစ်ခုက ဘယ်ကမှန်းမသိ ထွက်ပေါ် လာပါတော့သည်။

"နောက်တစ်ခါ ဒီလို အ ဖြစ်ဆိုးတွေ ထပ်မံ ဖြစ်ပါရစေနဲ့ . . .

ရေရှားပြီး သေပွဲမဝင်ပါရစေနဲ့ . . .

ကျုပ်တို့ရွာကြီး အရင်ကအတိုင်း ရာသီဥတုပြန်မှန်ပါစေ"

ကြောက်မက်ဖွယ်ထိုအသံကြီးက သုသာန်တစ်ဝန်းလုံးကို ဟိန်းသွားသည်။ ထို့နောက်တော့ လိုက်ပါပို့ဆောင်သူအားလုံးမှာ ကိုယ်လိုရာကိုယ် အော်ဟစ်ကြပါတော့သည်။

"မိုး အမြန်ဆုံးရွာပါတော့"

"ချောင်းတွေ ၊ ကန်တွေ ရေပြည့်ပါတော့"

"ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော် တို့ "ကိုးချောင်းရွာကြီး" ကို ဆောင်မတော် မူပါ"

"ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ရေငတ်ပြီးမသေပါရစေနဲ့..."

"ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် အကုန်လုံး သေရပါတော့မယ်"

ဟိုမှသည်မှ မခံမရပ်နိုင် အော်ဟစ်လိုက်ကြသော အသံများ ကို နားထောင်ရင်း
ကြက်သီးတို့ ပင် ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်း ထမိ သွားပါသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ...

စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း အင်မတန်ကောင်းနေသည်။

*

၁၁

"အစ်ကို့နာမည် ရိုးစစ်ပါ"

ကောင်လေးက သူ့ကို မော့ကြည့်၏ ။

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် က အီလစ်"

သာမန်ထက်မပိုသော တုံ့ပြန်မှု တစ်ခု ထွက်ကျလာပါသည်။

"အစ်ကိုက ခရီး သွားပါ"

"ကျွန်တော် ကတော့ ဒီရွာကပဲ"

ပြောပြီး ကောင်လေးက မတ်တပ်ထရပ်ပါသည်။ ယခုတော့ သုသာန်တွင် မှာ
မည် သူမျှရှိမနေ တော့။ အကုန်လုံး ထွက်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ရွာတွင် သို့
ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ သုသာန်ကြီးမှာ ခုနက ဘာမှမ ဖြစ်ခဲ့သလို
လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏ ။

ကြည့်နေရင်းနှင့် ပင် ဇကာခုံးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ ကောင်လေးက

ဇရပ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။ ထွက်ခွာသွားရာနောက်ကျောအား ရိုးစစ် ငေးကြည့်ရင်း မှတ်ချက်တစ်ခုပြုမိသည်။ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ပုံစံမျိုးကို မတွေ့ရ။ မျက်နှာသေပြီး အရယ်အပြုံး ရှားပါးမည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုး ရှိသည်။

ကောင်လေးက ခုနစ်သားတွေ စက္ကူခေါက်များ ထိုးညှပ်ခဲ့သော နံရံဆီသို့ ဦးတည်ကာ သွားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးစစ်ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် ကောင်လေး စက္ကူခေါက်များ ကို နံရံမှခွာယူကာ ဇကာတွင်းသို့ ထည့်နေ၏ ။ ခဏချင်းပင် အုတ်နံရံမှာ ထိုးညှပ်ထားသော စာရွက်ခေါက်များ ကုန်သွား သည်။

နောက်ဆုံးစာရွက်ခေါက်တစ်ခုအား ဆွဲယူပြီးချိန်၌ အေးအေးလူလူပင် ဇရပ်ဆီသို့ ပြန်လည် လျှောက်လှမ်းလာနေ၏ ။ အပေါ်ရောက်တော့ ဇကာကိုချကာ စာရွက်ခေါက်များ ကို ဖြန့်ကာစီနေသည်။

ရိုးစစ်ကြည့်မိတော့ စာရွက်အများစုက တစ်ဖက်ခြမ်းများသာ စာပါပြီး တစ်ဖက်က ဗလာ ဖြစ်သည်။ ဘာတွေ ရေး ထားမှန်းတော့ မသိ။ စာမျက်နှာနှစ် ခုလုံး သုံးထားသော စာရွက်များ လည်း ရှိ၏ ။

သူ နားမလည်ပါ။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ မှလည်း ယခုကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်မှု မျိုးကို မမြင်ဖူး၊ ထို့အတွက်ကြောင့် ...

"ကောင်လေး ... "

မပွင့်တပွင့် သူ့ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လာသည်။

"အဲဒါ ဘာတွေ လဲ ... "

ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာမှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းအပြုံး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်အား သူ့ဆီထိုးပေးရင်း ...

"ရော့ ... ဖတ်ကြည့်လေ"

ကဗျာကယာ ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ . . .

*

၁၁၁

"ခင်ဗျားအတွက် တကယ်ပဲဝမ်းနည်းပါတယ်။ တမလွန်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ . . ."

ဦးဘသန်း

ကောင်လေးက နောက်တစ်ရွက် ထပ်ပေးသည်။ ပထမစာရွက်လိုပင် စာမျက်နှာတစ်ခြမ်းသာ အသုံးပြုထားသော . . .

ကျေးရွာအတွက်၊ မိသားစုအတွက် ခင်ဗျား တာဝန်ကျေပါတယ်။ ခင်ဗျား စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ သစ်ပင်တွေ ၊ ခင်ဗျားတူးဖော်ခဲ့တဲ့ ရေကန်တွေ ရဲ့ အကျိုးကို မြင်တွေ့ခွင့်ရမသွားပေမဲ့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော် တို့ရွာကြီး ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်သလို အေးချမ်းသာယာလာမှာ ပါ။ ခင်ဗျား မြင်စေချင်သလို စိမ်းစိုလန်းဆန်းလာမှာ ပါ။

ဦးပြည့်ဝ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ . . .။

ထွန်းဦး

ပြီးတော့ နောက်တစ်ရွက် လက်တွင် :သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ရွက်ကတော့ အရှေ့ အနောက် နှစ် မျက်နှာစလုံးကို သုံးထား၏ ။ မိသားစုတစ်ခုက ဦးပြည့်ဝ သေဆုံးသွားခြင်းအပေါ်မှာ နှမြောတသ လွမ်းဆွတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

"ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာကြပေမဲ့ မပြောင်းလဲတဲ့ နင့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်။ ငါတို့ အတူတူကစားခဲ့တာတွေ ၊ စာကျက်ခဲ့တာတွေ ၊ ဘုရားသွားခဲ့တာတွေ အခု အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်တဲ့အထိ အောက်မေ့နေတုန်းပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ဒီရွာကို အုပ်ချုပ်ခွင့်ရချင်တယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ ဆန္ဒ၊ ငါတို့ရွာကြီး ကောင်းသည်ထက်

ကောင်းအောင်၊ အနီးအနားကျေးရွာတွေ ကြားမှာ ခေါင်းမောနိုင်အောင်၊ ဆန်ရေစပါး ပေါများ
အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်။

ကျောသားရင်သား မခွဲခြားတဲ့ နင့်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု ၊ ဒါတွေ ကို မြင်ရကြားရတိုင်း
မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရပါတယ်။ နင့်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာ နေခွင့်ရတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း
ဂုဏ်ယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

မိုးခေါင်နေတဲ့ သက္ကရာဇ်တွေ ကို တိုက်ဖျက်ဖို့ကြိုး စားရင်း နင်
သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ စောင့်နေပါ။ ငါတို့မောင်နှမလည်း နင့်နောက်လိုက်လာမှာ ပါ။ အခုဆို
ငါ့မောင် ဖိုးလူလည်း နင်သေဆုံးရခြင်းကို သေလုမျှောပါး ခံစားနေရတယ်။

ငါတို့လိုက်အလာကို စောင့်နော်။ ပြီးတော့ နင် ချစ်တဲ့ ငါတို့ 'ကိုးချောင်း' ရွာကြီးကို
တမလွန်က စောင့်ရှောက်ပေးနေဦး"

ဒေါ်အေးသင်

စာဆုံးသွား၍ ကျောဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

"ဟေ့ကောင် ပြည့်ဝ . . .

မင်းသူငယ်ချင်း ဖိုးလူလေကွာ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ မင်းကို သေမင်းက ဘာလို့
အစောကြီးခေါ်သွားရတာ လဲ။ ငါတော့ သေချိန်မတန်သေးတဲ့ လူသား တစ်ယောက် အတွက်
သေမင်းကို လုံးဝအဲဒါမကျေဘူးဟေ့။ မင်း ဘာမှမပူနဲ့ သူငယ်ချင်း။ မင်းထားခဲ့တဲ့ ရွာကို ငါတို့
စောင့်ရှောက်မယ်။ ပြီးတော့ မိုးခေါင်လွန်းတဲ့ ငါတို့ရွာကြီး ကျန်စာပြေဖို့ ငါ အစွမ်းကုန်ကြိုး
စားမယ်။ ငါ့ကို ယုံပါကွာ။ မိုးသီးတစ်လုံး ကြွေဖို့ ငါ့အသက်တစ်ချောင်းကို ပေးရင် ပေးရပါစေ၊
ငါပေးရတယ်။ ကျေးရွာနဲ့လူမျိုးကို ချစ်စိတ် မင်းလောက်မပြင်းပေမဲ့ ငါလည်း ငါတို့ရွာသားတွေ
ပူလောင်မှု မျက်ရည် တစ်ခါစီးရတိုင်း ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ရင်နာရပါတယ်။

ငါ့ကိုယုံ။ တစ်ချိန်မှာ ငါတို့ မင်းတို့ရဲ့ ဆန္ဒ လုံးဝပြည့်ဝရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့
ဝိညာဉ်ကိုတော့ အားဖြည့်ပေးနော်"

လက်ထဲမှစာရွက်ကို တမေ့တမောကိုင်ရင်း ကြောင်ငေးသွားမိသည်။

စာပါအဓိပ္ပာယ်တွေ ကို နားမလည်ပါချေ။ အတန်ငယ် ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ
လက်ထဲမှစာရွက်ကိုချရင်း တစ်ရွက်ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။

"ဦးအတွက် ကျွန်တော် တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခြောက်နှစ် တာ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့

ဦးကို ကျွန်တော် နည်းတူ တစ်ရွာလုံးလည်း ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေကြမှာ ပါ။ စိတ်ချပါ။

ဦးနေရာကို အစားထိုးအုပ်ချုပ်မဲ့ ဦးယုဝကိုလည်း ကျွန်တော် တို့အားလုံး ရိုသေမယ်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် တို့တွေ ဒီကိုးချောင်းရွာကြီးကို ကာကွယ်မယ်လို့

ကတိပေးပါတယ်"

(ကိုးချောင်းရွာ ကာလသားများ အဖွဲ့)

လက်တွင်း သို့ နောက်တစ်ရွက် ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ ဒီစာရွက် ကတော့

အုတ်နီကြမ်းတွေ ပေနေသဖြင့် ခါကာ ဖတ်ရသည်။

"ယက္ခတို့အဖွဲ့ ကတော့ ကျေနပ်နေမှာ သေချာတယ်။ ရွာကို သူတို့

ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်လိုရပြီလေ။ သေချာတာ ကတော့ ဦးမရှိရင်

ရွာပိုင်ရေလှောင်ကန်ထဲကရေကို သူတို့သိသလောက် တောင်းကြတော့မှာ ပဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

အမှန်က ဦးအစား ယက္ခတို့အဖွဲ့ သေရမှာ ဗျ"

စာဆုံးသွားသည့်နောက်မှာ တော့ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရင်း

ငြိမ်သက်သွားမိသည်။ သို့ ပေမဲ့ လည်း လူတို့၏ သဘာဝ အတိုင်း သိချင်မှု ကို

အတောမသတ်နိုင်သဖြင့် နောက်တစ်ရွက် ထပ်ကိုင်မိ ပါ၏။

ထိုစာရွက် ကတော့ . . .

"ခင်ဗျား မြန်မြန်သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် တို့လို အုပ်ချုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ အနိုင်ကျင့်တဲ့လူဗျ။ ဦးသီလသေသွားတာ ခြောက်နှစ် ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရွာကို မိုးရွာအောင် ခင်ဗျား အခုချိန်ထိ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုကျတော့ နေ့တိုင်း ရေခပ်ခိုင်းတယ်။ သောက်ရေကိုကျ ခွဲတမ်းနဲ့ ပြန်ခွဲပေးတယ်။

ခင်ဗျားအုပ်ချုပ်မှ ကျုပ်တို့မှာ ရေတောင် ၀၀လင်လင် မသောက်ရဘူး။ ဒီကြားထဲ ယက္ခတို့ အတွက် ရေကို တစ်လနှစ် ခါလောက် ပုံမှန်ခွဲပေးနေရသေးတယ်။ ခွဲပေးရမှာ ပေါ့ . . .

ခင်ဗျားမှ ယက္ခကို မယှဉ်နိုင်ပဲ။

ခင်ဗျားတတ်ထားတဲ့ ပညာတွေ ကိုတော့ နှမြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ"

စိန်လှ

နောက်တစ်ရွက်လည်း ဆက်မဖတ်ချင်တော့။ ဒီရွာအကြောင်း ဘာမှမသိသေးပေမဲ့ ဖတ်လိုက် ရသော စာတွေ အရ သာမန်ကျေးရွာတစ်ရွာ၏ ဖြစ်တည်မှု ထက် ထူးခြားနေတာတော့ သေချာသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသည်မှာ လည်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုချရင်း အီလစ်ဟူသော ကောင်လေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ . . .

"အခု သေသွားတာ ဒီရွာရဲ့ လူကြီးလား"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် တို့ အခေါ်အရတော့ ရွာသူကြီးပေါ့"

ကောင်လေးက စာရွက်များ ကို တစ်ပုံစီပုံနေရာမှ အဖြေပေးသည်။

"အခုလို စာတွေ ရေး ပြီး သုသာန်နံရံမှာ သွားညှပ်ကြတာကရော
ဘာသဘောလဲကွ . . ."

မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသော ကိစ္စကို ခပ်သွက်သွက်ပင် မေးလိုက်သည်။

ရိုးစစ်အမေးကို ကြား တော့ ကောင်လေးက လိုလိုချင်ချင် ပြုံး ၏ ။

"ဒါ . . . ဟောဒီကျေးရွာရဲ့ ထုံးစံတစ်ခုပေါ့။ လူ တစ်ယောက် သေဆုံးတာနဲ့
အသုဘချတဲ့နေ့မှာ အခုလိုပဲ သေဆုံးသူအတွက် ဝမ်းနည်းစာတွေ ရေး ပြီး သုသာန်နံရံမှာ
ထိုးညှပ်ကြတယ်။ ဘယ် ကတည်းကလုပ်ခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာလည်းတော့ မသိဘူး"

ရိုးစစ် မျက်မှောင့်ကြုတ်မိ သွားပါသည်။ ကြားရသည့်စကားတွေ က
ထူးဆန်းနေသည် မဟုတ်ပါ လား။

"ခင်ဗျားလည်း ဖတ်ကြည့်ပြီးသွားပြီပဲ။ ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်တော် ပြောတာ
ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖတ်ကြည့်ရသလောက်တော့
ဝမ်းနည်းစာကြီးပဲ မဟုတ် သလိုပဲ"

အီလစ် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြုံး သည်။ ဘာမျှတော့မပြော။

"ဒါ သူကြီးသေသွားလို့ ဝမ်းနည်းစာတွေ ဒီလောက်များ တာပါ။
သာမန်ရွာသားတစ်ဦးဆိုရင် တော့ ဝမ်းနည်းစာ နည်းနည်း ပါပဲ"

စာရွက်ခေါက်တွေ ဖြန့်ကာစီနေသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး မေးမိသည်။

"မင်းကရော ဒီစာရွက်တွေ ကို ဘာလို့စီနေတာလဲ"

"သင်္ချာတွက်ဖို့လေ"

ထိုစကားကြားရတော့ ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်မိသည်။

တကယ် ဟုတ်လောက်၏ ။ ဇရပ်ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံတို့မှာ မညီမညွှာရေး ခြစ်ထားသော
တွက်ချက်မှု ဂဏန်းတွေ က သက်သေခံနေသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်စုံတစ်ရာမေးမည်
ဟန်ပြင်ပြီးမှ မမေး ဖြစ်ဘဲ တံတွေး ကိုသာ မျှီချမိသည်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူကာဆင်းသွား၏ ။ ထိုအခါမှ ခန္ဓာကိုယ်က
ရေတစ်ပေါက်ကို လှိုက်လှိုက်မောမော တောင့်တနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း
သတိပြန်ဝင်သွားသည်ကြောင့် ...

"ကောင်လေး ... ဒီနားမှာ ရေလေးတစ်ခွက်လောက် မရနိုင်ဘူးလား"

သူ့စကားကြောင့် အီလစ်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါ၏ ။

"ရေ ... ဟုတ်လား၊ အဟက် ... ဟား ဟား ... ဟား ခင်ဗျား တော် တော်
ရယ်ရတဲ့လူပဲ။ ခုန အသုဘလိုက်ဖို့တဲ့လူတွေ ဝိုင်းအော်ကြတဲ့စကားတွေ ကို မကြားဘူးလား"

ရိုးစစ် မျက်မှောင့်ကုတ်မိသွားတော့ ...

"ရေရှားတယ်လို့ ပြောဦးမလား၊ ရေငတ်ပြီး သေကြဦးမလား ဆိုတာလေ"

ရိုးစစ် မှတ်မိသလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဒီရွာမှာ မိုးမရွာတာ ခြောက်နှစ် ရှိပြီ"

"ဟေ ..."

"ဟုတ်တယ်၊ မိုးမရွာတာ ခြောက်နှစ် ရှိသွားပြီ"

ချက်ချင်း ပဲ ခုနဖတ်လိုက်ရသော စာသားတစ်ရပ်ကို သတိရမိပါသည်။ ဖတ်တုန်း
ကတော့ မယုံ တစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်၊ ကျိန်စာတွေ ၊ မိုးခေါင်တာတွေ ကို
ဖတ်သာဖတ်လိုက်ရတယ်။ သိပ်မယုံချင်၊ နားလည်း နားမလည်၊ ဒါပေမဲ့ ...

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ကျိန်စာအတိုက်ခံထားရလို့"

စာထဲမှာ သိထားပြီးသား ဖြစ်ပေမဲ့ သူပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။
အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ ကောင်လေးက ...

"ကဲပါ။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ အခုလောလောဆယ် ခင်ဗျား ရေဆာပြေဖို့
ကျွန်တော် ကူညီပေး ပါ့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်လေးက ဇရပ်တစ်နေရာကို လျှောက်လှမ်းသွားသည်။
ထိုနေရာမှာ ကောင်လေး၏ တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ထားရှိရာနေရာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
စာအုပ်အဟောင်းတွေ ၊ ရေဘူးခွံ တွေ ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အစုတ်အပြတ်တွေ ၊
အဝတ်အစား အဟောင်းအမြည့် တွေ ၊ မီးသွေးခဲ အတို အစတွေ စုံကာနေ၏ ။

ထိုအထဲကမှ ကောင်လေးက ဘူးသီးခြောက်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လာပြီး ...

"ရော့ ... ခင်ဗျား တစ်ယောက် စာတော့ ရမှာ ပါ"

ဘူးသီးကို အူတိုင်နွှာ အခြောက်ခံထားသော ကျေးလက်ရေဘူးတစ်မျိုး
ဖြစ်သည်။ အဖုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်နှစ် ဆစ်ပမာဏလောက်သော
ရေထူထည်တစ်ခုကို တလှုပ်လှုပ် တွေ့ရ သည်။ ရိုးစစ် အငမ်းမရ မော့ချလိုက်တော့ ...

"ဖြည်းဖြည်းသောက်ဗျ ... သီးနေဦးမယ်"

အူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် အေးမြသက်ဆင်းသွားသည်။
စေတနာရှင်ကောင်လေးက နံဘေးတွင် ရပ်ကာ ငတ်ငတ်မွတ်မွတ် သောက်နေသော
သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ...

"ဗိုက်ရောဆာနေသေးလား ... ဗိုက်ဆာရင်တော့ ကျွန်တော် မှာ
စားစရာမရှိတော့ဘူး"

"ရပါတယ်"

ဘူးသီးခြောက်ကိုချကာ အဖြေပြန်ပေးတော့ ကောင်လေးက ခေါင်းတစ်ချက်

ညိတ်သည်။ ရေ အဝသောက်လိုက်ရသည်ကြောင့် လား မသိ၊ မျက်ခွံတို့ လေးလံလာသည် ထင်မိသည်။ ခရီးပင်ပန်းမှု၊ မောဟိုက်ခွမ်းနယ်မှု တွေ နှင့် လူက ချက်ချင်း ဆိုသလို ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ဖြစ်သွား၏ ။

ဒါကို ကောင်လေးက ရိပ်မိသည်ထင်သည်။

"ခရီးပမ်းလာတာပဲဗျာ၊ ခဏလောက်အိပ်လိုက်ပါလား၊ အားပြန်ပြည့်တာပေါ့"

ရိုးစစ် ခေါင်းညိတ်မိလိုက်သလား မသိ။ ဒါပေမဲ့

ကောင်လေးအကြောင်းကိုလည်း ယခုထက် ပိုသိချင်နေသေးသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်

"အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးအများ ကြီး တင်ပါတယ်ကွာ"

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်လေးရှေ့သို့ လက်ထိုးပေးတော့ ...

"ရပါတယ်"

လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော အထိအတွေ့တစ်ခုအောက်မှာ ...

ခဏတာ လွင့်မျောသွားသည် ထင်မိသည်။ ပြီးတော့မှ ...

"ဪ ..."

*

၂၂

လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးအိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ နီးလာတော့ နေရောင် က သူ့အိပ်ပျော်ရာအရပ် ကို ထိုးကျနှုတ်ဆက်နေပါပြီ။ နားထဲမှာ လည်း တံမြက်စည်းလှည်းသံ တရုပ်ရှုပ်ကို ကြားရသည်ကြောင့် ထထိုင်လိုက်တော့ ...

"ချလွမ်း ..."

ခြေထောက်က သံပန်းကန်တစ်ချပ်ကို အမှတ်မထင် သွားတိုက်မိ၏။

ထိုအသံကြောင့် တံမြက် စည်းလှည်းသံ ရပ်သွားပြီး ...

"နီးပြီလားဗျ... "

ကြားဖူးထားသော အသံတစ်ခုက နားထဲတိုးဝင်လာသည်။

"အေးကွာ ... နီးပြီ"

ပြန်လည်အဖြေပေးရင်း နေရောင် ဝါဝါ ထိုးကျနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို မယုံသလို ဝေ့ဝဲကြည့်မိ တော့ ...

"ဘာလဲ ... နေ့တစ်ဝက်နဲ့ တစ်ညလုံးအိပ်ပျော်သွားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြနေတာလား"

ကြားရသော စကားကြောင့် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသော မျက်လုံးတို့ ပြူးကျယ်သွား၏။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း မယုံမရဲ ဖြစ်သွားကာ ...

"ငါ တကယ် အဲလောက်ထိ အိပ်ပျော်သွားတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ ...၊ မိုးလင်းပြီးလို့ ဟိုမှာ နေတောင်ထွက်နေပြီ"

တကယ်လည်း နေလုံးနီနီက ထွက်ပြူစပင်ရှိသေးတာမို့ မယုံမကြည် ဖြစ်မိပေမဲ့ လက်ခံလိုက်ရ တော့၏။ လမ်းခရီး၏ ပင်ပန်းမှု ဒဏ်တွေ ကို အိပ်စက်ခြင်းနှင့် ကုစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုမှ လူက အနည်းငယ်ပေါ့ပါးကာ စိတ်လက်ကြည်လင်လာသလို ရှိသည်။

"ဟိုမှာ ခင်ဗျား မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေယူလာတယ်"

ညွှန်ပြရာဆီကြည့်မိတော့ ရေအပြည့်နှင့် ခွက်နှစ် ခွက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုရေနံ ခွက်အား ကြည့်ရင်း အနည်းငယ် တွေ့ ဝေမိ သွားပါသည်။ မနေ့က သောက်ရေပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်သော ဇရပ်က ယခု ခွက်ပြည့်နှစ် ခွက်ဆိုတော့ ...

"ဒီရေတွေ က . . . "

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားပေမဲ့ ကောင်လေးက သဘောပေါက်သလို . . .

"ဟိုးတောင်ထိပ်က တံပိုင်းပိုင်းလေးကိုတွေ့လား"

လက်ညှိုး ညွှန်ရာ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ နုသစ်စနေရောင် အောက်မှာ တစ်လုံးတည်းရှိနေ သော တဲပုပုပိုင်းပိုင်းလေးကို တွေ့ရသည်။ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ထိုတဲအိမ်တစ်လုံးမှလွဲပြီး ကျန်သည့် အဆောက်အဦးများ ကို မတွေ့ရ။ ဆောက်လုပ်ထားသော အချိန် ကြာမြင့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း အိုဟောင်းကျွတ်ဆပ်နေသော တိုက်အိမ်လေးကို ကြည့်ရင်း တွေ့မိသည်။

သို့ပေမဲ့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဆန်းကြယ်နေသည်။

"ဒီရေတွေ အဲဒီ အိမ်ကယူလာတာ"

"အဲဒီ မှာ ရေပေါတယ်ပေါ့"

"အင်း . . . ဆိုပါတော့ . . . "

သိပ်တော့ နားမလည်ပါချေ။ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်သွားပြီး ရေပေါ်ရသည်တဲ့။ သူ နားမလည် ပေမဲ့ ကောင်လေး ကတော့ တံမြက်စည်း ဆက်လဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း ထိုင်ရာမှထကာ ရေနစ် ခွက်ရှိရာဆီ သွားလိုက်သည်။ အနီးကပ်ကြည့်မိတော့ ရေမှာ အကြည်လင်ကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ စိမ်းလဲ့လဲ့ ရှိနေပါသည်။

တစ်င့် ငုံကြည့်လိုက်တော့ ပေါ်ရွတ်ရွတ်အရသာကို ခံစားရ၏ ။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူ မော့သောက်ပစ် လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာသစ်ခြင်းအမှု ကို ပြုသည်။ ပြီးဆုံးသွားစဉ်မှာ ပဲ ရပ်ကြည့်နေပုံရသော ကောင်လေးက . . .

"ပြီးရင် သွားရအောင်"

"ဘယ်ကိုလဲ"

ရိုးစစ် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်တော့ ...

"ခင်ဗျားကို သူကြီးအိမ်လိုက်ပို့ပေးမလို့"

"သူကြီးအိမ် ... "

သံယောင်လိုက်သွားမိကာ မျက်လုံးတွင် :မှာ လည်း မနေ့က အသုဘတစ်ခုကို ပြေးမြင်မိသွား သည်ကြောင့် ...

"သူကြီးက မနေ့ကပဲ အသုဘချလိုက်ပြီ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ညီ ကျန်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားကို သူ့ညီအိမ်လိုက်ပို့ပေးမှာ "

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

ကောင်လေးက သူ့ကို သေချာကြည့်၏ ။

"ခင်ဗျား ဗိုက်မဆာဘူးလား"

ထိုအခါမှ သတိရသွား၏ ။ ဟုတ်သားပဲ။ သူ ထမင်းမစားရတာ ရက်ပေါင်းတော် တော် ကြာနေပြီ။ ပါလာသော ရိက္ခာ ပြတ်သွားချိန်မှာ အဆင်ပြေတာကို စားသောက်ရင်း ခရီးဆက်လာရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆက်ရမဲ့ခရီးက ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်း မသိသေး။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အာဟာရတစ်ခုခုတော့ ဖြည့်တင်းပေးမှ ဖြစ်ပေမည် ။ ရေပဲရှိသည့်ခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်လောက်ကြာကြာ တောင့်ခံနိုင်မလဲ သူ ဆုံးဖြတ်ဖို့ မတတ်နိုင်သည်လေ။

"လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တို့ရွာက နေ့သည့်တွေ အပေါ်မှာ တာဝန် အမြဲကျေပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်လေးက လက်ခေါက်တစ်ချက်အား အသံရှည်ဆွဲကာ မှုတ်လိုက်သည်။

"ဒီ... "

လက်ခေါက်သံက သုသာန်တွင် မှတစ်ဆင့် လေဆောင်ရာကို မျှော်ပါသွား၏။

ရိုးစစ် ကြောင် တောင်တောင်ဖြင့် ရပ်ကြည့်မိစဉ်မှာ ပဲ မြင်းခွာသံတချို့ကို ကြားရသည်။
မကြာလိုက်၊ မြင်းညိုကြီး တစ်ကောင် သုသာန်တွင် သို့ ခုန်းစိုင်းပြီး ဝင်ရောက်လာပါသည်။
အီလစ် ရှေ့တည့်တည့်အရောက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ ရပ်တန့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

"မင်းကို ငါပြန်လာမှ ရွာထိပ်မှာ အစာလိုက်ကျွေးမယ်။ အခုတော့ ဒီမှာ
ခဏနေဦး"

ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း မြင်းကြီးကိုဆွဲကာ ဇရပ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ကြိုး
ချည်နေတာမို့...

"ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား ... မင်း မြင်းကြီးက လိမ္မာလှချည်လား"

ရိုးစစ် မနေနိုင်စွာ ဆိုတော့ ကောင်လေးက ...

"ဒီရွာမှာ ကျွန်တော် စကားနားထောင်တာ ဒီကောင်ကြီးပဲရှိတယ်"

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်ကြောင့် ရိုးစစ်လည်း လွယ်အိတ်ကိုဆွဲကာ
ကောင်လေးနောက် မှ အပြေးလိုက်ရတော့သည်။

*

၂

"မြန်မြန်လာပါဗျ။ ကျွန်တော် က ရွာထဲကို ခိုးဝင်ရတာ "

လာပြန်ပါပြီ။ ဒီရွာကိုရောက်ကတည်းက မြင်ရ ကြားရသော ထူးဆန်းမှု တွေ မှာ
မကုန်သေး။ အခုလည်း ထပ်ကြားရပြန်ပါပြီ။ ရွာထဲကို ခိုးဝင်ရတာ တဲ့။ ကောင်လေးပုံစံက
ပြောသော စကားနှင့် လျော်ညီစွာ သွက်သွက်လက်လက်၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုံစံပါပင်။
ရှေ့ကသာ သွားနေရသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက် က သူ့ကိုတွေ့သွားမှာ စိုးရွံ့နေသော ပုံစံမျိုး။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ရိုးစစ် ကောင်းလေးကိုမီးအောင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်၏ ။
သူက နေည့်သည် ပင်မဟုတ်ပါလား။ ရွာထဲသို့ အချိန်အတော် ကြာဝင်ပြီးသည့်တိုင်အောင်
မနေ့ကအတိုင်းပဲ တိတ်ဆိတ် မှု တွေ ကိုသာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ သူတို့နှစ် ယောက်
လျှောက်လှမ်းလာရာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လူနေအိမ်များ ကို တွေ့ရပေမဲ့
လူရိပ်လူခြည် ကင်းမဲ့နေ၏ ။ ဒါပေမဲ့ တချို့တလေအိမ်တွေ မှာ တော့ ကလေးငယ်များ နှင့်
သက်ကြီးရွယ်အိုများ ကို တွေ့ရသည်။

သူလိုအရွယ် လူငယ်များ ကို မတွေ့ရ။ ပြီးတော့ မြင်တွေ့ရသမျှပတ်ဝန်းကျင်မှာ
လည်း ဆိုးရွား လှ၏ ။ ဖုန်ထူရုံပင်မဟုတ်၊ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော သစ်ခြောက်ပင်များ ၊
အမှိုက်များ ၊ တဲအိမ်အစုတိ အပြတ်များ နှင့် မြင်မြင်သမျှက မီးလောင်ပြင်ဆန်နေသည်။

တစ်ချိန်က အသုံးပြုခဲ့ဟန်တူသော ရေကန်အဟောင်းများ ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။
ရေရှိဖို့ ဝေးစွာ ပတ်ကြာအက်တွေ နှင့် သာ ပြည့်နက်နေသည်။ စိုက်ပျိုးရေး
လုပ်ခဲ့ဟန်တူသော ဒြဲကျယ်ကြီးများ ၊ ရေနုတ်မြောင်းများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။
ဤအခြင်းအရာတွေ ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရာသီမည် မျှတိုင်တိုင် မိုးဥတုမဲ့ခဲ့ကြောင်း ရှိစစ်
ခန့်မှန်းမိသည်။

လျှောက်လာရင်း အချိန်အတော် ကြာတော့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့ရ သည်။ အီလစ်က ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ကာသွားနေ၏ ။
သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီး မှာ သူကြီးအိမ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒြဲပေါက်ဝနှင့် အနီးဆုံးနေရာရောက်တော့ ...

"ဒါ ... သူကြီးအိမ်ပဲ ... "

ကြီးမားခန့်ထည်လွန်းပါသည်။ ဒီရွာမှာ အကြီးဆုံးအိမ်ဟု ပြော၍
ရလောက်သည်။ ယခင်က တော့ ရေနံချေးရောင် တပြောင်ပြောင်နှင့် ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်သော
လည်း ယခုတော့ ဖြူလျော်နေပါပြီ။ နှစ် ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး ကျွန်းတိုင်လုံးအများ အပြားနှင့်
ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

ကြည့်ရုံနှင့် ပင် စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လွှမ်းမိုးထားနိုင်သော တည်ဆောက်ပုံ ဖြစ်သည်။ ရိုးစစ် ကြည့်နေရင်းနှင့် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာသည်ကြောင့် နံဘေးမှ အီလစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ...

"ဟင် ... "

ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရပါသည်။ အီလစ်မှာ ရှိမနေတော့။ ထိတ်လန့်တကြား ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်မိစဉ်မှာ ပင် ...

"ဧည့်သည်မောင်ရင်လေး ... အထဲကိုဝင်ခဲ့လေ"

"ဟာ ... "

ကြက်သီးတို့ ဖျန်းခနဲသီးကာ လူကအလိုလို နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်မိသွား၏ ။ မနေ့က သုသာန်မှာ ကြားခဲ့ရသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံပါကြီး။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက် မိစဉ်မှာ ပဲ ...

"လာပါ။ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး"

အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ကြီးဆီကြည့်ကာ လူက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ငြိမ်သက်သွားမိတော့ ...

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... "

ချောက်ချားဖွယ်ရယ်သံကြီးတစ်ခု ထပ်ထွက်လာပါ၏ ။ ထိုရယ်သံကြီးနှင့် အတူ . .

"အဟား ... မကြောက်ပါနဲ့၊ ... ပြီးမှ အထင်နဲ့ အမြင်လွဲနေရင် အသည်းငယ်မိတဲ့ ကိုယ့်ကို ကိုယ် နောင်တရနေဦးမယ်"

ပထမဆုံး သူ့ကို ဆွံ့အသွားစေသော စကားပါပဲ။ ဒီစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ပါနေသလို။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဘာမှန်းမသိသည့်ရွာကို တစ်ယောက် တည်းရောက်လာသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေပြန်သေးလျှင် ပိုဆိုးပေတော့မည် ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုတင်းကာ ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးလိုက်၏ ။

ခြံတံခါးဖွင့်ထားလျက်မို့ လေးလှမ်းမြောက်မှာ ပင် ခြံတွင် :သို့
ရောက်သွားသည်။ အထဲမှပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ သူ့ကိုမြင်နေမှာ သေချာ၏ ။ အသံတော့
ထပ်ထွက်မလာသေး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကြီးနံနီးလာတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်တို့ ပြန်လည်
ဖြစ်ထွန်းလာပါသည်။ အကြောင်းကား အိမ်ကြီးအား ကာရံထား သော ပျဉ်ချပ်များ ကို
အနီးကပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ။

သာမန်အကာရံတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ပျဉ်ပေါ်တွင် နံရံဆေးရေး ပန်းချီသဘောမျိုး
အရုပ်တွေ ရေး ဆွဲ ထားသည်။ နီးစပ်နေသော ရုပ်ပုံတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ထားသော လူ တစ်ယောက် ၊ နှင်တံတစ်ခုကို ကိုင်ကာ
မျက်လှည့်ပြနေသည်။ ကြည့်ရှုနေဟန် ပရိသတ်ပုံတွေ လည်း ရေး ဆွဲထားသည်။
နောက်တစ်ပုံက လူ တစ်ယောက် ကို လှဲနေ စေပြီး ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ထားသော ဆရာက
ဓားမောက်တစ်ချောင်းဖြင့် လည်ပင်းကို ပိုင်းဖြတ်ဟန် ရွယ်ထားသည်။
တစ်ဆက်တည်းပုံတစ်ခုမှာ လှဲထားပေးသူ၏ ဦးခေါင်း ပြတ်ကျသွား၏ ။ ထိုဦးခေါင်းကို
ခွေးတစ်ကောင်က လာဆွဲသွားသည်။

နောက်တစ်ပုံမှာ မျက်လှည့်ဆရာက လက်ကို ဆန့်တန်းထား၏ ။ လူ
တစ်ယောက် မှာ ဆရာ၏ ပညာစွမ်းဖြင့် လေပေါ်တွင် ဝဲပုံနေသည်။ ရိုးစစ် မျက်မှောင့်ကြ
တ်ကာ စိတ်ထဲမှာ လည်း ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကပျာကယာပင်
နောက်ပုံတစ်ခုကို အကြည့်ရွှေ့လိုက်တော့ . . .

မိန်းမပျို တစ်ယောက် တယောထိုးနေသည်။ ဆရာက မိန်းမပျိုရှေ့မှ လိုက်ကာ
ကွယ်လိုက်၏ ။ လိုက်ကာဖယ်လိုက်သော အခါ မိန်းမပျိုမှာ မရှိတော့ချေ။ ဒါပေမဲ့ တယောနှင့်
ဘိုတံမှာ လေထဲ၌ တံ့ပြီး ဆက်လက် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည်။

ကြက်သီးများ ပင် ထမိသွားသလား မသိတော့ပါ။ ဒီရုပ်ပုံလွှာတွေ မှာ
မျက်လှည့်ပညာ၏ အဆင့် မြင့်ပြကွက်တွေ ဖြစ်သည်။ ဒီရုပ်ပုံတွေ ကို ဘာကြောင့် အိမ်နံရံမှာ

ရေး ဆွဲထားရတာ နည်း။ ရိုးစစ် ကြောင်ငေးရပ်နေစဉ်မှာ ပဲ ...

"မောင်ရင်က မျက်လှည့်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လား"

ရှေ့တူရူဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံနောက်မှာ သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိတော့၏။ ကြောက် မက်ဖွယ်အသံဝါကြီးက ဒီတစ်ခါ တိုးဖျော့လိုလားမသိ၊ အနည်းငယ် နားဝင်ချီနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ လိုက်ကာတစ်စ။ ထိုလိုက်ကာက အိမ်ကြီးနှင့် သူ့ကို ခြားနားထား၏။ လိုက်ကာကိုဖယ်၍ ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလျှင် အိမ်တွင် သို့ ရောက်ပေပြီ။ အိမ်ထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကိုပိုင်ဆိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိနေသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအတိုင်းရပ်နေရမလား၊ လိုက်ကာဖယ်ပြီး ဝင်သွားရမလား။

တုံ့ဆိုင်မိပေမဲ့ ခဏအကြာမှာ သူ့နှုတ်ခမ်း တွန့်ကွေးသွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မှာ အမေ့ရဲ့ သွေး တွေ စီးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခဏမှာ ပဲ လက်က အလိုလို လိုက်ကာအား ဆွဲဖယ်ပစ် လိုက်တော့၏။ အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည် ကတော့ ...

V

"မြန်မြန်လာပါဗျ။ ကျွန်တော် က ရွာထဲကို ခိုးဝင်ရတာ "

လာပြန်ပါပြီ။ ဒီရွာကိုရောက်ကတည်းက မြင်ရ ကြားရသော ထူးဆန်းမှု တွေ မှာ မကုန်သေး။ အခုလည်း ထပ်ကြားရပြန်ပါပြီ။ ရွာထဲကို ခိုးဝင်ရတာ တဲ့။ ကောင်လေးပုံစံက ပြောသော စကားနှင့် လျော်ညီစွာ သွက်သွက်လက်လက်၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုံစံပါပင်။ ရှေ့ကသာ သွားနေရသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက် က သူ့ကိုတွေ့သွားမှာ စိုးရွံ့နေသော ပုံစံမျိုး။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ရိုးစစ် ကောင်လေးကိုမီအောင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်၏။ သူက နေ့သည့် ပင်မဟုတ်ပါလား။ ရွာထဲသို့ အချိန်အတော် ကြာဝင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် မနေ့ကအတိုင်းပဲ တိတ်ဆိတ် မှု တွေ ကိုသာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ သူတို့နှစ် ယောက် လျှောက်လှမ်းလာရာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လူနေအိမ်များ ကို တွေ့ရပေမဲ့ လူရိပ်လူခြည် ကင်းမဲ့နေ၏။ ဒါပေမဲ့ တချို့တလေအိမ်တွေ မှာ တော့ ကလေးငယ်များ နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ကို တွေ့ရသည်။

သူလိုအရွယ် လူငယ်များ ကို မတွေ့ရ။ ပြီးတော့ မြင်တွေ့ရသမျှပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ဆိုးရွား လှ၏ ။ ဖုန်ထူရုံပင်မဟုတ်၊ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော သစ်ခြောက်ပင်များ ၊ အမှိုက်များ ၊ တဲအိမ်အစုတ် အပြတ်များ နှင့် မြင်မြင်သမျှက မီးလောင်ပြင်ဆန်နေသည်။

တစ်ချိန်က အသုံးပြုခဲ့ဟန်တူသော ရေကန်အဟောင်းများ ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။ ရေရှိဖို့ဝေးစွာ ပတ်ကြာအက်တွေ နှင့် သာ ပြည့်နက်နေသည်။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ခဲ့ဟန်တူသော ဒြဲကျယ်ကြီးများ ၊ ရေနုတ်မြောင်းများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဤအခြင်းအရာတွေ ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရာသီမည် မျှတိုင်တိုင် မိုးဥတုမဲ့ခဲ့ကြောင်း ရှိစစ် ခန့်မှန်းမိသည်။

လျှောက်လာရင်း အချိန်အတော် ကြာတော့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့ရ သည်။ အီလစ်က ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ကာသွားနေ၏ ။ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီး မှာ သူကြီးအိမ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒြဲပေါက်ဝနှင့် အနီးဆုံးနေရာရောက်တော့ ...

"ဒါ ... သူကြီးအိမ်ပဲ ... "

ကြီးမားခန့်ထည်လွန်းပါသည်။ ဒီရွာမှာ အကြီးဆုံးအိမ်ဟု ပြော၍ ရလောက်သည်။ ယခင်က တော့ ရေနံချေးရောင် တပြောင်ပြောင်နှင့် ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်သော လည်း ယခုတော့ ဖြူလျော်နေပါပြီ။ နှစ် ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး ကျွန်းတိုင်လုံးအများ အပြားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

ကြည့်ရုံနှင့် ပင် စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လွှမ်းမိုးထားနိုင်သော တည်ဆောက်ပုံ ဖြစ်သည်။ ရိုးစစ် ကြည့်နေရင်းနှင့် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာသည်ကြောင့် နံဘေးမှ အီလစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ...

"ဟင် ... "

ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရပါသည်။ အီလစ်မှာ ရှိမနေတော့။ ထိတ်လန့်တကြား

ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်မိစဉ်မှာ ပင် ...

"ဧည့်သည်မောင်ရင်လေး ... အထဲကိုဝင်ခဲ့လေ"

"ဟာ ..."

ကြက်သီးတို့ ဖျန်းခနဲသီးကာ လူကအလိုလို နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်မိသွား၏။ မနေ့က သုသာန်မှာ ကြားခဲ့ရသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံဝါကြီး။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက် မိစဉ်မှာ ပဲ ...

"လာပါ။ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။"

အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ကြီးဆီကြည့်ကာ လူက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ငြိမ်သက်သွားမိတော့ ...

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ချောက်ချားဖွယ်ရယ်သံကြီးတစ်ခု ထပ်ထွက်လာပါ၏။ ထိုရယ်သံကြီးနှင့် အတူ . . .

"အဟား ... မကြောက်ပါနဲ့၊ ... ပြီးမှ အထင်နဲ့ အမြင်လွဲနေရင် အသည်းငယ်မိတဲ့ ကိုယ့်ကို ကိုယ် နောင်တရနေဦးမယ်"

ပထမဆုံး သူ့ကို ဆွံ့အသွားစေသော စကားပါပဲ။ ဒီစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ပါနေသလို။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဘာမှန်းမသိသည့်ရွာကို တစ်ယောက် တည်းရောက်လာသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေပြန်သေးလျှင် ပိုဆိုးပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုတင်းကာ ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးလိုက်၏။

ခြံတံခါးဖွင့်ထားလျက်မို့ လေးလှမ်းမြောက်မှာ ပင် ခြံတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အထဲမှပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ သူ့ကိုမြင်နေမှာ သေချာ၏။ အသံတော့ ထပ်ထွက်မလာသေး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကြီးနံနီးလာတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်တို့ ပြန်လည် ဖြစ်ထွန်းလာပါသည်။ အကြောင်းကား အိမ်ကြီးအား ကာရံထား သော ပျဉ်ချပ်များ ကို

အနီးကပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ။

သာမန်အကာရံတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ပျဉ်ပေါ်တွင် နံရံဆေးရေး ပန်းချီသဘောမျိုး အရုပ်တွေ ရေး ဆွဲ ထားသည်။ နီးစပ်နေသော ရုပ်ပုံတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ထားသော လူ တစ်ယောက် ၊ နှင်တံတစ်ခုကို ကိုင်ကာ မျက်လှည့်ပြနေသည်။ ကြည့်ရှုနေဟန် ပရိသတ်ပုံတွေ လည်း ရေး ဆွဲထားသည်။ နောက်တစ်ပုံက လူ တစ်ယောက် ကို လှဲနေ စေပြီး ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ထားသော ဆရာက ဓားမောက်တစ်ချောင်းဖြင့် လည်ပင်းကို ပိုင်းဖြတ်ဟန် ရွယ်ထားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပုံတစ်ခုမှာ လှဲထားပေးသူ၏ ဦးခေါင်း ပြတ်ကျသွား၏ ။ ထိုဦးခေါင်းကို ခွေးတစ်ကောင်က လာဆွဲသွားသည်။

နောက်တစ်ပုံမှာ မျက်လှည့်ဆရာက လက်ကို ဆန့်တန်းထား၏ ။ လူ တစ်ယောက် မှာ ဆရာ၏ ပညာစွမ်းဖြင့် လေပေါ်တွင် ဝဲပုံနေသည်။ ရိုးစစ် မျက်မှောင်ကြို တိကာ စိတ်ထဲမှာ လည်း ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကပျာကယာပင် နောက်ပုံတစ်ခုကို အကြည့်ရွှေ့လိုက်တော့ . . .

မိန်းမပျို တစ်ယောက် တယောထိုးနေသည်။ ဆရာက မိန်းမပျိုရှေ့မှ လိုက်ကာ ကွယ်လိုက်၏ ။ လိုက်ကာဖယ်လိုက်သော အခါ မိန်းမပျိုမှာ မရှိတော့ချေ။ ဒါပေမဲ့ တယောနှင့် ဘိုတံမှာ လေထဲ၌ တံ့ပြီး ဆက်လက် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည်။

ကြက်သီးများ ပင် ထမိသွားသလား မသိတော့ပါ။ ဒီရုပ်ပုံလွှာတွေ မှာ မျက်လှည့်ပညာ၏ အဆင့် မြင့်ပြကွက်တွေ ဖြစ်သည်။ ဒီရုပ်ပုံတွေ ကို ဘာကြောင့် အိမ်နံရံမှာ ရေး ဆွဲထားရတာ နည်း။ ရိုးစစ် ကြောင်ငေးရပ်နေစဉ်မှာ ပဲ . . .

"မောင်ရင်က မျက်လှည့်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လား"

ရှေ့တူရူဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံနောက်မှာ သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိတော့၏ ။ ကြောက် မက်ဖွယ်အသံဝါကြီးက ဒီတစ်ခါ တိုးဖျော့လိုလားမသိ၊ အနည်းငယ် နားဝင် ချီနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ လိုက်ကာတစ်စ။ ထိုလိုက်ကာက အိမ်ကြီးနှင့်

သူ့ကို ခြားနားထား၏။ လိုက်ကာကိုဖယ်၍ ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလျှင် အိမ်တွင် သို့
ရောက်ပေပြီ။ အိမ်ထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကိုပိုင်ဆိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိနေသည်။
ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအတိုင်းရပ်နေရမလား၊ လိုက်ကာဖယ်ပြီး ဝင်သွားရမလား။

တုံ့ဆိုင်မိပေမဲ့ ခဏအကြာမှာ သူ့နှုတ်ခမ်း တွန့်ကွေးသွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်
မှာ အမေ့ရဲ့ သွေး တွေ စီးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခဏမှာ ပဲ လက်က အလိုလို
လိုက်ကာအား ဆွဲဖယ်ပစ် လိုက်တော့၏။ အတွင်း မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကတော့ ...

၁။ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျွေးပါ။
၂။ အကြံဉာဏ်တောင်းပါ။
၃။ အကြံတောင်းတစ်ချက်သည် အလုပ်တစ်ရာထက်
အကျိုးရှိသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ပေါ်လာသည်ကား ...

ဆောင်ပုဒ်လိုလို၊ သတိပေးကြော်ငြာလိုလို၊ သစ်သားပြားတစ်ချပ်ဖြင့်
ချိတ်ဆွဲထားသော စာ သုံးကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ထိုစာသုံးကြောင်းကို လောလောဆယ်
အာရုံမရောက်မိ။ အာရုံရောက်မိသည် ကား စာသုံးကြောင်း ချိတ်ဆွဲထားရာနံရံကို
ကျောပေးထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပါပဲ။

လွန်စွာ သေးကွေးပိန်လို့၍ လွန်စွာ အရပ်ပူသော လူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သူနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကြားမှာ စားပွဲတစ်လုံး ခံနေ၏။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံး စစနှင့်
...

"ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ အံ့ဩသွားသလား။ ဒါမှမဟုတ် ခုနပြောခဲ့သလိုပဲ
အသည်းငယ်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရသွားတာလား။"

ရိုးစစ် ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ ခုနကြားရသော အသံဝါကြီးက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ သံသယပင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

"ထိုင်လေကွာ . . ."

ဒီလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် မှာ :စရာမရှိတော့ပါ။ လူနှင့် အသံ လုံးဝ လိုက်ဖက်မှု မရှိသော ကွဲလွဲမှု တစ်ခုပါပဲ။ တုန်လှုပ်မှု တို့ ခဏချင်းပင် ပ, ပျောက်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေ ရာမှ ညွှန်ပြသော မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ . . .

"ငါ့နာမည် ယုဝလို့ခေါ်တယ်။ မနေ့က မင်းတွေ ခဲ့တဲ့ အသုဘက ငါ့အစ်ကို ပြည့်ဝရဲ့ အသုဘ။ ဒီနောက်ကျောက စာသုံးကြောင်း ကတော့ ငါ့အစ်ကို ပြည့်ဝ ကိုယ်တိုင်ရေး ခဲ့တဲ့ စာကြောင်းတွေ ပေါ့"

တိုးတိုးဆိုပေမဲ့ စကားက မာန်ပါကာ ပြတ်သားနေသည်။ ထူးဆန်းသော အသံပိုင်ရှင်ဟုလည်း ထင်မှတ်မိသည်။ ကျယ်ကျယ်အော်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး တိုးတိုးဆိုပြန်တော့ ပြတ်ရှုကာ မာန်ပါနေ၏ ။

"မင်းနာမည် ဘယ်သူ . . ."

"ရိုးစစ်ပါ . . ."

ကျိုးကျိုးနွံနွံပင် အဖြေပြန်ပေးမိသည်။

"ဒီရွာကိုရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က . . ."

"ကျွန်တော် လူ တစ်ယောက် ကို လာရှာတာ"

ရိုးစစ်ပြောစကားကြောင့် ဦးယုဝ မျက်မှော င်ကြုတ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ သဘောပေါက်စွာ နဲ့ ပင် ဆေးရောင် တို့ပျက်ပြယ်နေပြီ ဖြစ်သော ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို လွယ်အိတ်တွင် :မှထုတ်ယူရင်း . . .

"ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ"

ဦးယုဝ ယူကာကြည့်၏။ အတန်ကြာတော့ မျက်မှောင်ကို မှေးကျင်းရင်း
ခေါင်းရမ်းသည်။

"ဒီရွာမှာ တော့ မမြင်ဖူးဘူး"

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချလိုက်ပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု
ပျောက်ရှုသွား သလို ရင်ထဲမှာ ဟာဆင်းသွား၏။ စိတ်ဓာတ်ပင် ကျချင်ချင် ဖြစ်သွားရပါသည်။
မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီရွာမှာ မတွေ့လည်း နောက်တစ်နေရာပေါ့။

သူ၏ ရှာပုံတော် ခရီးမှာ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မသိ ဆက်လက်လွင့်ပါးရပေဦးမည် ။

"ရှာတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ"

"ကြာပြီ၊ တော် တော် ကြာနေပြီ"

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမဲ့ လူက သိပ်အားမရှိချင်။

"ရှေ့မှာ ဘယ်နှရွာ ရောက်ခဲ့ပြီပြီလဲ"

"လေးရွာ ...၊ ဒီရွာက ငါးရွာမြောက်ပဲ"

စကားဆုံးတော့ ဦးယုဝ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပါသည်။ ရိုးစစ်
ဓာတ်ပုံလေးအား လွယ်အိတ်တွင် :သို့ ပြန်ထည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချမိ၏ ။
လွယ်အိတ်တွင် :မှာ ဓာတ်ပုံနဲ့အတူ အိုးလေးတစ်အိုးလည်း ရှိနေသည်။ သူ၏
အသက်ဝိညာဉ်တွေ ပါပဲ။ ရှာနေသူကို မတွေ့မချင်း ဒီအရာ တွေ က မပျောက်မပျက်
ရှိနေရပေမည် ။

"ရောက်ခဲ့ရသမျှရွာတွေ ထဲမှာ တော့ ဒီရွာက မင်းအတွက် အဆိုးဆုံး
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

ရိုးစစ် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

"ကျွန်တော် ကတော့ အဲလိုမသတ်မှတ်ဘူး။ ရောက်လာခဲ့သမျှ ရွာတွေ ထဲမှာ

ဒီရွာက စိတ်ဝင် စားဖို့အကောင်းဆုံးရွာပဲ"

ဦးယုဝ၏ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ပြီး အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်၍ ...

"အဲလိုသဘောထားလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း မင်းဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းလို့ ရမှာ ။ ဒီအချက်အတိုင်းပေါ့"

ဦးယုဝ နောက်ကိုလှည့်ကာ ချိတ်ဆွဲထားသော စာသုံးကြောင်းအနက် ဒုတိယစာကြောင်းကို လက်ထောက်ပြသည်။ ရိုးစစ်ကြည့်လိုက်တော့ 'အကြံဉာဏ်တောင်းပါ' ဟူသည့် နံပါတ်နှစ် စာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်

"ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲ"

"ကျိန်စာပြယ်ပြီး ... ငါတို့ရွာ မိုးပြန်ရွာစေမဲ့ အကြံမျိုးပေါ့"

ရင်တစ်ချက်က ခိုင်းခနဲဆောင့်ခုန်သည်။ တုန်လှုပ်သွားခြင်းတော့မဟုတ်၊ စိတ်ဝင်စားမှု နှင့် သွေးအေးမှု တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့သွားတာပါ။ ပျော်စရာပါပဲ။ ဒီရွာက ရောက်ကတည်းက သူ့ကိုစိမ်ခေါ်နေ ပါပြီ။ မတုန်တလှုပ် ဖြစ်သွားသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ ဦးယုဝ အားနာသွားသည်ထင်၏ ။

"စိတ်ရှုပ်သွားလား မသိဘူး၊ အတင်းအကြပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းစိတ်ပါမှပါ"

"ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်"

လေးနက်သွားသော သူ့ပုံစံကြောင့် ဦးယုဝမျက်နှာ တည်ကြည်သွား၏ ။ ရိုးစစ် လေးနက်စွာ တစ်ခွန်းချင်း မေးလိုက်သည်။

"ကျိန်စာတိုက်ခံထားရလို့ မိုးခေါင်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား"

ဦးယုဝ မျက်နှာ ပြုံး ယောင်သမ်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရိုးစစ် မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်မရှိသလိုမျိုး။

"ကောင်းပြီလေ . . . တစ်အောင့်ကြာရင် မင်းကိုအားလုံးလိုက်ပြပေးမယ်။

အခုလောလော ဆယ်တော့ ထမင်းစားလိုက်ကြဦးစို့၊ အထဲမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်လောက်ပြီ"

ထို့နောက်တော့ . . .

*

၂၅

ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ တစ်အောင့်ကြာတော့ အိမ်တွင် မှ ဦးယုဝနှင့် ရိုးစစ် နှစ် ယောက် စလုံး ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ သိခွင့်ရခဲ့သည်က ဦးယုဝသည် သံခဲဆိုသော တပည့်တစ်ဦးနှင့် အတူ နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဦးယုဝမှာ လူကောင်သေးကွေးသလောက် မျက်နှာတည်ပြီး လေသံပြတ်သားသူ ဖြစ်သည်။ စကားလည်း အပိုမပြော။ လိုအပ်မှသာ ပြောသူ ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ရိုးစစ် ဘာမျှမမေးရဲ။ ယခု ဦးတည်သွားရာနေရာကိုလည်း သူမသိ။ ဦးယုဝနောက်မှသာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှင်းလင်းနေသည်မို့ နှုတ်က မေးခွန်းတစ်ခု အလိုလို မေးမိ သွား၏ ။

"ဦးတို့ရွာမှာ ကျွန်တော် အရွယ် လူငယ်တွေ တော် တော် ရှားတယ်နော်"

ဦးယုဝ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေရာမှ အရှိန်အနည်းငယ်လျှော့သွားကြောင်း သတိထားမိသည်။ ရိုးစစ် အမေးစကားက ဦးယုဝခြေလှမ်းတို့အား တုံ့နှေးသွားစေသလို၊ ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေစကား ကို ငုံ့လင့်ရင်းနှင့် ပင် သူ့ခြေလှမ်းတို့ ဦးယုဝကို မီသွား၏ ။ နံဘေးရောက်လာသော ရိုးစစ်ကို ဦးယုဝ စွေစောင်းကြည့်ရင်း . . .

"ရှားမလားကွာ၊ ရှိတာပေါ့။ သုံးပင်ရွာကို အလုပ်သွားလုပ်နေကြတယ်"

ထွက်ပေါ်လာသော စကားတို့ကြောင့် ဦးယုဝကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

ရိုးစစ်အကြည့်အား ဦးယုဝက သဘောပေါက်သလို . . .

"သုံးပင်ရွာဆိုတာ တို့ကိုးချောင်းရွာကနေ (၇) မိုင် ဝေးတယ်။ အရင်ဆုံး ကတော့ ခြောက်ကပ် ကပ်ပဲ။ အခုတော့ တော် တော် စည်ကားနေပြီ။ တို့ရွာကလွဲပြီး အနီးအနားရွာတွေ အကုန်လုံး မိုးမှန်ကြ တယ်ကွ။ တို့ရွာတစ်ရွာတည်း မိုးမမှန်တော့ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်လို့မရဘူး။ အဲဒါကြောင့် သုံးပင်ရွာကို သွားလုပ်ကြတယ်။ သုံးပင်ရွာရဲ့ ဘေးမှာ အမြဲမပြတ် စီးဆင်းနေတဲ့ တောင်ကျချောင်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ချောင်းလေးဘေးမှာ သွားလုပ်ကြတာ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရွာက အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေ အကုန်လုံး သုံးပင်ရွာကို သွားကြတယ်။ ချောင်းလေးဘေးမှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြတယ်။ ညနေပြန်လာကြတယ်"

ထူးဆန်းလွန်းသော စကားတို့အား ရိုးစစ် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိပါသည်။ လမ်းလျှောက် ရင်းပြောနေပေမဲ့ ဦးယုဝလေသံက အနိမ့်အမြင့်မရှိ၊ ကြုံတွေ့နေရသော ဒုက္ခတို့အား သက်သာလို သက်သာငြား ရင်ဖွင့်နေသလိုလည်း ရှိသည်။

"ညနေပြန်လာပြီဆိုရင်တော့ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မိသားစုတွေ အတွက် နိုင်သလောက် ရေတွေ သယ်လာရတယ်။ ပြီးတော့ တို့ရွာမှာ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိသေးတယ်ကွ။ ငါ့အစ်ကို ဦးပြည့်ဝလက်ထက် မှ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့စည်းကမ်းပေါ့။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ သယ်လာတဲ့ရေတွေ ထဲကနေ ခွဲတမ်းနဲ့ ရွာပိုင် ရေလှောင်ကန်ထဲကို ထည့်ပေးရတယ်။ ရွာမှာ ရှိတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ၊ ကလေးတွေ အတွက်။ ပြီးတော့ ရွာမှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းရင် ဒါမှမဟုတ် မီးဘေး ရေဘေး တစ်ခုခုသင့်ရင် အသုံးပြုလို့ ရအောင်ပေါ့"

ဒိုးကျူး ဖွယ်ပါပဲ။ မိုးခေါင်လွန်းသည့်ရွာအတွက် အသက်ကယ်ဆေး ဖော်စပ်တတ်သော အုပ်ချုပ်သူတွေ ကိုလည်း လေးစားမိသွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်း လှောင်ကန်ထဲကရေတွေ ကို တို့ရွာသားတွေ

မသုံးရပါဘူးကွာ"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

သူ၏ အလျင်စလိုအမေးကို ဦးယုဝ ချက်ချင်း ပင်ဖြေပေး၏ ။

"ယက္ခတို့လူစုကို ခွဲပေးနေရလို့"

'ယက္ခ' ဒီနာမည် ကို ကြားဖူးထားသည်။ ခဏချင်းပင် နာမည် တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာက ဦးနှောက်မှာ ထင်ရှားလာသည်။ ယက္ခဆိုသည်မှာ မနေ့ကဖတ်ခဲ့ရသော စာ တစ်စောင်ထဲတွင် ပါဝင်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

"ဘာလို့ ခွဲပေးရတာ လဲ"

ဒီတစ်ခါတော့ ချက်ချင်း မဖြေ။ အဝေးတစ်နေရာကို အတန်ကြာ ငေးသွားလေသည်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ခုနှင့် အတူ စိတ်မသက်သာဟန်အဖြေက ဖျော့ဖျော့ရီရီ တိုးထွက်လာ၏ ။

"အဲဒီ အကြောင်းတွေ အားလုံးကို မကြာခင် မင်းတစ်ခုချင်းသိရမှာ ပါ"

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ ဦးယုဝ စကားကိုနားထောင်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ခေါင်းလောင်းထိုးသံသုံးချက်ကို ရှေ့တူရှုဆီမှ ပီပီသသ ကြားလိုက်ရလေသည်။

*

၂၅၁

ထင်တော့ ထင်ထားပါသည်။ ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်း (သို့) ဘုရားကျောင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု။ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် ကြီးမားခန့်ထည်သော မုခ်ဦးကြီးနှင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းက သူတို့အား ဆီးကြို

နေ၏ ။

အရင်တုန်း ကတော့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်နှင့် အေးချမ်းဟန်ရှိသော်လည်း ယခုတော့ နေမင်း၏ ရိုင်းပူမှုကြောင့် အရာရာက ပူလောင်သွေခြောက်နေပါပြီ။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် ကင်းမဲ့နေသည်ကြောင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းကိုကြည့်ရသည်မှာ အဖော်အမွန်မရှိ၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည်။

မုခ်ဦးဝရောက်တော့ ဦးယုဝ ဖိနပ်ချွတ်ကာ ဝင်သွားသည်ကြောင့် ရိုးစစ်လည်း ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ ဦးယုဝနောက်မှ လိုက်သွားမိသည်။ နီးကပ်လာချိန်မှာ ရှေးဟောင်းမိသုကာအတတ်တွေ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သို့ ဝင်လိုက်လျှင်ပဲ ရိုးစစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှု တို့ တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ချက်ချင်း အေးချမ်းသွားသလို ရင်ထဲမှာ လည်း အေးသွားသည်။ အပြင်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပူလောင်မှု မျိုးကို မခံစားရတော့။

အုတ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အတွင်း ဘက် အေးစိမ့် လို့နေပါသည်။ အပြင်ဘက်မှာ ကဲ့သို့ ပူလောင်မှု မရှိ၊ နောက်အေးချမ်းမှု တစ်ခုကိုတွေ့တော့ ရိုးစစ် နူးထောက်ပင် ထိုင်ချိမ့်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်တည့်တည့်မှာ ထိုင်တော် မူရပ်ပွားတော် တစ်ဆူက အကြည်ညိုခံလျက်ရှိနေ၏ ။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ၏ မျက်နှာတော် အားကြည့်ကာ ရိုးစစ် ရင်တွင်း၌ အေးချမ်းသွားရခြင်း ဖြစ် သည်။ နူးထောက်လျက်မှပင် ဦးချာန်တော့မိတော့ ကိုယ်တွင်းမှာ ရှိနေသော သော ကတွေ ပင် ခဏ တာလွင့်ပျောက်သွားသလား ထင်ရသည်။

ဦးယုဝ ကတော့ သူ၏ လုပ်ဆောင်မှု ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လို့နေပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာကို ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွား၏ ။
ဦးယုဝခေါ်သွားရာနေရာက . . .

နံရံတစ်ခု၏ ရှေ့တွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြု

လုပ်လျက်ရှိနေ သည်။ ဘုန်းကြီးပြုလုပ်နေသော အရာကို ကြည့်ကာ ရိုးစစ် မျက်လုံးပြုး သွားသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ဆိုသလို မျက်မှောင့်လည်း ကုပ်မိသွား၏ ။ ဘုန်းကြီးပြု လုပ်နေသည်ကား . . .

ကြေးဝါပြားတစ်ခုပေါ်တွင် တိုင်သုံးတိုင်ကို ဖိုခနောက်သဏ္ဌာန် စိုက်ထူထားသည်။ ထိုတိုင် တစ်ခုစီမှာ အရွယ်အစားမတူသော ကွင်းကလေးတွေ သူ့အရေအတွက်နဲ့သူ ရှိနေ၏ ။ ဘုန်းကြီးက ထိုကွင်းကလေးများ ကို တစ်တိုင်မှ တစ်တိုင်သို့ ရွှေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အံ့ဩရလေပြီ၊ ကစားနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘုန်းကြီးပုံစံကြည့်ရတာ တကယ့် လေးလေးနက် နက်။ သူတို့ရောက်နေသည်ကိုတောင် တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်။ နားမလည်သည်မို့ ရိုးစစ် မေးရန် ဟန်ပြင်တော့ ဦးယုဝက လက်ကာပြသည်။ ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိနေသော နံရံကို လက်ညှိုး ထိုးကာ . . .

"ဟောဒီစာတွေ ကို အရင်ဖတ်ကြည့်လိုက်"

ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့တည့်တည့်နံရံမှာ မညီမညာလက်ရေး နဲ့ ကဗျာလိုလို စာတွေ ကို တွေ့ရ ၏ ။ ပုံစံကိုကြည့်ရုံနဲ့ ရေး ထားချိန် ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။ ဆေးသားတို့ ခြောက်ကပ် ဖျော့ရီကာ တချို့နေရာမှာ ပျက်တောင်ပျက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်လိုတော့ ရနေသေးသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဦးယုဝပြောသည့်အတိုင်း ရိုးစစ် အသံထွက် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

အစွန်းနက္ခတ် ရောက်ရှာလတ်၍

နေမင်းကွယ်ပျောက် နက္ခရောက်လတ္တံ့။

တစ်ပါးရာသီ ပျက်ရာတည်သော်

မိုးခေါင်ရေရှား နှစ် များ လတ္တံ့။

နက္ခတ်ပွင့်လန်း ဇာတာဆန်းချိန်

သုံးပုံပဟေဠိ ပေါ်လိမ့်မည်။

တောက်ရှုး စုန်းမီး ကြွေလိမ့်မည်။

အလှူဦးဦး မီးတောက်လိမ့်မည်။

ဘုရားပေးလက်ဆောင် နှစ် ခုပေါင်းမှ

မင်းတို့ရွာကြီး မိုးသီးကြွေလတ္တံ့။

တောတောင်မြေပြင် သောက်ငင်ပြီးသော်

သဲချောင်းဘောင်ဘင် သွင်သွင်စီးလတ္တံ့။

ကွေ့ကောက်ချောင်းငယ် စီးရေလှုံမှ

ကိုးချောင်းတည်ရာ ထိုထိုရွာ

ပွင့်လန်းစည်ပင် ဝလင်လိမ့်မည်။

"အဲဒါ တပေါင်ပဲ"

"ဗျာ . . . "

ဖတ်သံဆုံးဆုံးချင်း ထွက်လာသော ဦးယုဝစကားနောက်မှာ သူ 'ဗျာ'

မိသွားသည်။

"တပေါင်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါတို့ရွာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာလို့ ပြောလိုရတဲ့ တပေါင်ပဲ"

လုံးလုံး နားမလည်ပါချေ။ ဦးယုဝ၏ ဖြေရှင်းသံ ထပ်ထွက်လာသည်။

"ဟိုး . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် သာသာတုန်းက တို့ရွာကို သက်တော်

ရှည်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဘုန်းကြီးကပဲ ဒီတပေါင်ကို ရေး သွားခဲ့တာ။

ပြီးတော့ ဒီသုံးပုံပဟေဠိကိုလည်း ပေးခဲ့တယ်"

ဦးယုဝညွန်ပြရာကိုကြည့်ပြီး ရိုးစစ် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘုန်းကြီးပြုလုပ် နေတာသည် သုံးပုံပဟေဠိ ဆိုပါလား။ သုံးပုံပဟေဠိဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ သူ မသိ။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဦးယုဝ၏ မေးမြန်းသံတစ်ခုက သူ့ဆီသို့ လေးလေးနက်နက် ရောက်လာသည်။

"တပေါင် . . . ဆိုတာကို မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ"

ရိုးစစ် ငြိမ်သက်သွားမိသည်။ စမ်းသပ်မှု တစ်ခုလား မသိ။

"ကျွန်တော် မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောပြရမှာ လား"

"ပြောကြည့်ပါ"

ဦးယုဝ စကားဆုံးတော့ . . .

"တပေါင်ဆိုတာ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပျက်မဲ့ ကံကြမ္မာတစ်စုံတစ်ရာကို နိမိတ်ဖတ်စပ်ဆိုတဲ့ ကဗျာ ရှည်တစ်ပုဒ်ပဲ။ ရှေးမြန်မာခလေ့မှာ တပေါင်ပေါ်ရင် သတိထားကြတယ်။ ဥပေက္ခာမပြုကြဘူး။ ဘာ ဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့တပေါင်အတိုင်း အနာဂတ်မှာ တကယ် ဖြစ်ပျက်လာတတ်လို့ပဲ။ ပြီးတော့ တပေါင်ထွက်ပေါ်လာစေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး"

ဦးယုဝ၏ အကြည့်တချို့ ရိုးစစ်ထံ ရောက်လာသည်။ လေးစားလက်ခံသည့် အကြည့်မျိုး၊ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို အားပါးတရ ညှိတ်ကာ . . .

"အသေအချာပဲ"

" x x x x x x "

"ဒီတပေါင်ကိုရေး သွားတဲ့ သက်တော် ရှည်ဘုန်းကြီးက နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်

ဟုတ် မဟုတ်တော့ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတပေါင် ကတော့ ငါတို့ရွာကြီးအတွက် လုံးဝကို မှန်နေတယ်"

ရိုးစစ် စကားမဆိုမိ၊ ဦးယုဝဆက်ပြောမည် စကားတွေ ကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်။

"အပေါ်နှစ် ပိုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ရင် မင်းသဘောပေါက်မှာ ပါ"

ဘာမှန်းမသိပေမဲ့ ရိုးစစ် တကယ်ပင် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"အစွန်းနက္ခတ် ရောက်ရှာလတ်၍

နေမင်းကွယ်ပျောက် နက္ခရောက်လတ္တံ့။

တစ်ပါးရာသီ ပျက်ရာတည်သော်

မိုးခေါင်ရေရှား နှစ် များ လတ္တံ့"

တစ်လုံးချင်း အဓိပ္ပါယ်ဖော် ဖတ်လိုက်သည်မို့ နှစ် ပိုဒ်ဆုံးချိန်မှာ ရိုးစစ် နားလည်သင့် သလောက် နားလည်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်နှစ် ကြောင်းကို သဘောမပေါက်ချေ၊ ဦးယုဝ၏ 'ဘယ်လိုလဲ' ဟူသော အကြည့် ရောက်လာတော့ ရိုးစစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် နားမလည်သည်ကို မေးလိုက်သည်။

"ဒုတိယပိုဒ် ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပထမပိုဒ်ကို နားမလည်ဘူး"

ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟူသော ပုံစံနှင့် ဦးယုဝ ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ အသက် တစ်ချက်ကို ရှူသွင်းရင်း . . .

"မင်း နားလည်အောင် ရှင်းပြရရင်တော့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ် ကျော်က တို့ရွာကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ တဲ့ ရွာသူကြီး ဦးသီလအကြောင်းက စရှင်းရမှာ ပဲ"

ဦးယုဝလေသံက အားပျော့တိုးရီကာ သွားပါသည်။ မျက်နှာမှာ လည်း လွမ်းဆွတ်သတိရဟန် တို့ ချက်ချင်း ပင်ပေါ်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ . . .

"ဦးသီလဆိုတာ နာမည် အတိုင်းပဲ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက် ပေါ့။ သူ့ကို ငါတို့တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြတယ်။ သူ့လက်ထက်မှာ တို့ကိုးချောင်းရွာကြီးက တော် တော် ကြီး ကို ဝပြောစည်ပင်ခဲ့တယ်လေ။ ငါနဲ့ ငါ့အစ်ကို ပြည့်ဝ ကတော့ သူ့လက်အောက်က တပည့်လက်သား တွေ ပေါ့။ တစ်နေ့မှာ တို့ရွာကို မျက်လှည့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ မျက်လှည့်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင် သူက 'ဖိုးလက်ဖြူ' လို့ခေါ်တဲ့ ပညာသည် တစ်ယောက် ပေါ့။ အသားမည်း သလောက် လက်နှစ် ဖက်လုံး က ရေခွေးပူလောင်ထားသလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလို့ 'ဖိုးလက်ဖြူ' လို့ခေါ်တယ် ပြောတာပဲ။ သူရယ်၊ သူ့ညီယက္ခရယ်၊ တပည့်သုံးယောက် ရယ်၊ ပေါင်းငါးယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်"

'ဦးသီလ' ၊ ဒီနာမည် ကိုလည်း ကြားဖူးထားပါသည်။ ရိုးစစ် အတွေ့ မဆုံးခင် ...

"တို့ရဲ့ ဦးသီလကလည်း မျက်လှည့်မှာ ဆရာတစ်ဆူ မြောက်တယ်။ ငါ့အစ်ကိုရော၊ ငါရော၊ နောက်ပြီး ရွာထဲက လူတော် တော် များများ လည်း ဦးသီလ သင်ပေးထားလို့ မျက်လှည့်ကို ထိုက်သလောက်တတ်နေတော့ ရောက်လာတဲ့အဖွဲ့ကို ဝမ်းပမ်းတသာပဲ ကြိုဆိုကြပါတယ်။ တို့တွေ စိတ်ထဲမှာ တော့ နယ်လှည့်ပြသနေတဲ့မျက်လှည့်အဖွဲ့မို့ ပညာဆည်းပူးဖို့ အခွင့်အရေး ဆိုပြီး ပျော်နေကြ တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တို့ထင်သလို တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။

ရောက်ပြီး တစ်ရက်နှစ် ရက်မှာ ပဲ ဖိုးလက်ဖြူက ဒီရွာကိုသဘောကျပြီး သူ အုပ်ချုပ်ချင်ကြောင်း ပြောတယ်။ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှလက်မခံကြဘူး။ အဲဒီ မှာ ပဲ ဖိုးလက်ဖြူက ဦးသီလကို ပညာဖြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်တယ်။ နိုင်တဲ့လူက ဒီရွာကိုအုပ်ချုပ်ကြေးပေါ့"

"အဲဒါနဲ့ပဲ ပြိုင်လိုက်ကြရောလား"

ရိုးစစ် လက်မခံနိုင်သလို မေးလိုက်ပါသည်။ စိန်ခေါ်တာနဲ့ပဲ ပြိုင်ရရောလား။ စိန်ခေါ်တိုင်း ဘွာမခတ်ကြေးဆို ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ရဲ့ အရည်အချင်းက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ရိုးစစ် ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ဦးယုဝ သဘောပေါက်ကာ ရှင်းပြ၏ ။

"ပညာသည်အချင်းချင်းက စိန်ခေါ်ရင် နောက်ဆုတ်လို့မရဘူး။ စိတ်ပါသည်

ဖြစ်စေ၊ မပါသည် ဖြစ်စေ ပြိုင်ရတယ်"

ရိုးစစ် နားမလည်ပါချေ။ သူ လက်ခံထားသည် ကတော့ ပညာတစ်ရပ်ကို တတ်မြောက်ခြင်း သည် စနစ်တကျသုံးတတ်ဖို့သာ အဓိကကျပါသည်။ ထိုပညာကို ဘယ်နေရာမှာ သုံးရမည် ၊ ဘယ် နေရာမှာ မသုံးရ စသော စည်းမျဉ်းများ ကို သူ လက်မခံနိုင်။ ဒါပေမဲ့ . . .

"အဲလိုပြိုင်တော့ ဘယ်သူနိုင်ပြီး ဘယ်သူရှုံး သွားလဲ"

ဦးယုဝ ခေါင်းရမ်း၏ ။

"ဘယ်သူနိုင်လို့ ဘယ်သူရှုံး လဲတော့မသိဘူး။ ဦးသီလ ကတော့ ရွာက ပျောက်သွားတယ်"

"ဗျာ . . . "

သူ၏ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံကို . . .

"ဟုတ်တယ် . . . ၊ ဦးသီလ ရွာကပျောက်သွားတယ်။

ဘယ်လိုပျောက်သွားလဲဆိုတာ မသိ ဘူး။ ဘာကြောင့် ပျောက်သွားရတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှမသိဘူး"

"ဖိုးလက်ဖြူကရော . . ."

"ဖိုးလက်ဖြူကတော့ မျက်စိတစ်ဖက် ကန်းသွားတယ်"

"ဟာ . . . "

"ပြီးတော့ နောက်တစ်လလောက်အကြာမှာ ပဲ ဖိုးလက်ဖြူသေသွားတယ်"

ကြားရသော စကားတွေ က စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည်ဆိုတာထက်ကို သာလွန်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဦးယုဝထံမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျလာပြန်ပါ၏ ။ ဒီစကား ကတော့ လွန်စွာ ကို ပါးလျလွန်း သည်။ စိတ်မကောင်းမှု နှင့် ဝမ်းနည်းမှု လည်း

ပေါင်းစပ်ပျော်ဝင်နေသည်။

"ဖိုးလက်ဖြူသေသွားပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး တို့ရွာကြီး မိုးမရွာတော့တာပဲ"

ထိုစကားနောက်မှာ တော့ ရိုးစစ်ခေါင်းတွင် မှာ အတွေ့ :တို့ စုန်ချည်ဆန်ချည် ပြေးသွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေများ ကိုလည်း ဆက်စပ်မိသွား၏ ။

"ဒါဆို ဦးတို့ ကိုးချောင်းရွာ ကျန်စာမိနေတယ်ဆိုတာ ဖိုးလက်ဖြူကြောင့် လို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့"

ဦးယုဝ မဖြေ၊ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ရုံ ညိတ်သည်။

"ဦးတို့ဆိုလိုတဲ့သဘောက ဦးသီလနဲ့ ဖိုးလက်ဖြူတို့ ပညာဖြိုင်ကြတော့ ဦးသီလရုံး ပြီး ရွာက ပျောက်သွားတယ်။ ဖိုးလက်ဖြူကတော့ နိုင်ပေမဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို အငြိုး ထားပြီး သူမသေခင်မှာ ရွာကိုကျိန်စာ တိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား"

"အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အထင်တော့ ဦးသီလ ရွာကပျောက်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ သေသွားတာ"

"ဘာကြောင့် လဲ"

ရိုးစစ် ချက်ချင်း ဆိုသလို မေးလိုက်တော့ . . .

"မင်းနားမလည်ဘူးဆိုတဲ့ တပေါင်ပထမအပိုဒ်က အဲဒါပဲလေ။ နေမင်းဆိုတာ ငါတို့လောကကြီး ကို အလင်းရောင် ပေးနေတဲ့သူ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လောကရဲ့ အရှင်သခင်ပဲ။ အဲဒီအရှင်သခင်က ကွယ် ပျောက်သွားတာ။ ဆိုလိုတဲ့သဘောက ငါတို့ရဲ့ အရှင်သခင် ဦးသီလလည်း တပေါင်ထဲကအတိုင်း ကွယ်ပျောက်သွားတာ"

ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိနေသော တပေါင်ကိုကြည့်ရင်း ရိုးစစ် ငြိမ်သက် သွားပါသည်။ ဦးယုဝ စကားတို့၏ ဖြစ်နိုင်ခြေကိုလည်း တွေးခေါ်မိသွား၏ ။

"ကွယ်ပျောက်တာနဲ့ ပျောက်ကွယ်တာ မတူဘူးလေ"

ဖြေရှင်းသံထပ်ထွက်လာတော့ ရိုးစစ် အကောင်းဆုံးကို ဆင်ခြင်မိသည်။
တပေါင်ကို အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဖို့ အဘိဓာန်သပ်သပ်မှ မထားခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်လိုရာကိုယ်စွဲတွေ
လျှင်တော့ အစထွက်သမျှအရာ အားလုံးက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိနေပါသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ . . .

"အသက်မသေဘဲ ရွာက ပျောက်သွားတယ်ပဲထား၊ ရွာကို အရမ်းချစ်တဲ့လူ
တစ်ယောက် အနေနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြန်လာမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ခြောက်နှစ် တင်းတင်း
ပြည့်နေပြီ၊ ပေါ်မလာခဲ့ဘူး။ အဲဒါတွေ ကို ဆင်ခြင်ပြီး ငါတို့တစ်ရွာလုံးက
ဦးသီလသေသွားပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတာပဲ"

စကားသံက အဖျားခတ်ကာ တုန်ရီသွားသည်။ ဦးယုဝမျက်နှာမှာ ဘာမှန်းမသိ
လွမ်းဆွတ် သတိရဟန်တို့ကို တွေ့ရ၏ ။ တပေါင်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ကြည့်ရင်း ရိုးစစ်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်မှာ ပါလေ၊ သူတို့အတွေးနဲ့သူတို့လည်း ငြင်းကွက်မရှိ၊ မှန်နေတာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ ရိုးစစ် လုံးဝ နားမလည်တာ တစ်ခုကျန်နေသေး၏ ။ ထို့အတွက်ကြောင့် . . .

"ဒီ သုံးပုံပဟေဠိဆိုတာ ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြဦးလေ"

ထိုအခါမှ သတိရသွားသလို . . .

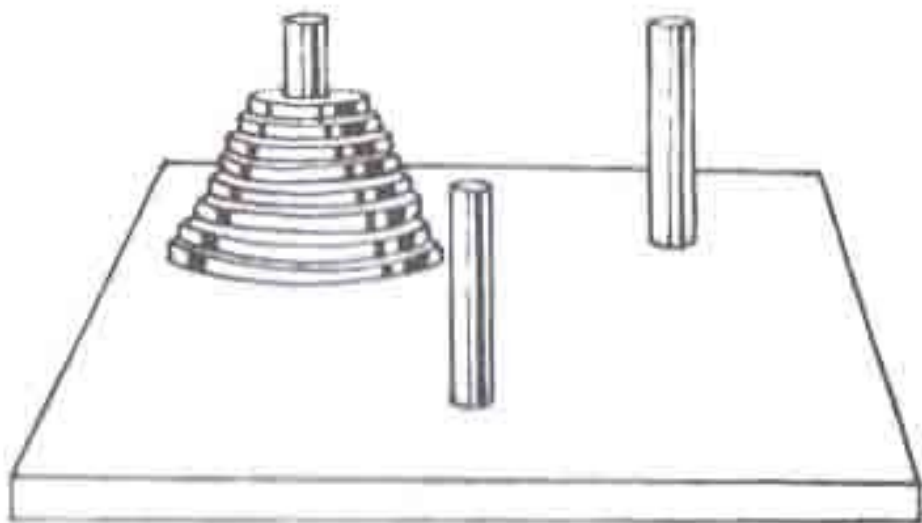
"အေး . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ခဏစောင့်။ မင်းတို့ဧည့်သည်တွေ ကို ရှင်းပြဖို့
လုပ်ထားတာတစ်ခု ရှိတယ်"

ထိုသို့ ပြောရင်း ဦးယုဝ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရိုးစစ်မှာ တော့
ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ပြုလုပ်ပုံကိုသာ ကြည့်ရင်းနဲ့ . . .

တောတောင် ခြေပြင်	သောက်ငါးပြီးသော်
သဲချောင်း ဘောင်တင်	သွင်သွင်စီးလတ္တံ့
ကွေးကောက်ချောင်းငယ်	စီးရေလျှံမှ
ကိုးချောင်းတည်ရာ	ထိုထိုရွာ
ပွင့်လန်းစည်ပင်	လင်းလင်းတို့

တစ်အောင်ကြာတော့ အခန်းတွင် :မှ ဦးယုဝ ပြန်ထွက်လာသည်။ လက်တွင်
:မှာ သုံးပုံပဟေဠိနဲ့ ဆင်ဆင်တူသော အရာတစ်ခုပါလာ၏ ။

သစ်သားပြားတစ်ခုပေါ်တွင် တိုင်သုံးတိုင်စိုက်ထားသည်။ တစ်တိုင်မှာ အဝိုင်းပြားရှစ်ခုကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် စေတီပုံသဏ္ဌာန်စွပ်ထားသည်။

"အလွယ်ဆုံးပြောပြရရင်တော့ ဒီအဝိုင်းပြားရှစ်ခုကို တိုင်လွတ်တစ်ခုခုသို့ အကြိမ်ရေအနည်းဆုံးနဲ့ ရွှေ့ပေးဖို့ပဲ။ ရွှေ့တဲ့နေရာမှာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ပြားပဲရွှေ့ရမယ်။ တိုင်တစ်ခုခုမှာ စွပ်ရမယ်။ ဘေးချမထားရဘူး။ စွပ်တဲ့နေရာမှာ လည်း ငယ်တဲ့အပြားပေါ်မှာ ကြီးတဲ့အပြားကို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမှ မထားရဘူး။ နောက်ဆုံး အားလုံးပြီးသွားချိန်မှာ အခုစွပ်ထားတဲ့အတိုင်း လေးပဲ စေတီပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေရမယ်"

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပါပဲ။ ဦးယုဝ လက်မှာ ကိုင်ထားသည့် ကစားနည်းလေးကို ရိုးစစ် သေချာစွာ ကြည့်နေမိသည်။

"ဒါ သုံးပုံပဟေဠိရဲ့ အနှစ်ချုပ်ပဲ။ ကွဲသွားတာကတော့ ဒီမှာ အဝိုင်းပြားရှစ်ပြားပဲ ပါတယ်။ ဟိုဘုန်းကြီးရွှေ့နေတဲ့ သုံးပုံပဟေဠိမှာတော့ ကွင်းပေါင်း (၂၁)

ကွင်းတိတိ ပါတယ်။ အဲဒါပဲကွာတာ ကျန်တဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ ၊ ရွှေ့ပုံရွှေ့နည်းတွေ အားလုံး အတူတူပဲ"

ရိုးစစ် နားလည် သွားပါပြီ၊ ထို့အတွက်ကြောင့် ဦးယုဝကိုယ်ထားသော ကစားနည်းလေးကို ယူကာကြည့်မိသည်။

"သက်တော် ရှည်ဘုန်းကြီးက ဒီသုံးပုံပဟေဠိကို ပေးပြီး တစ်ခွန်းပြောသွားသေးတယ်ကွ။ 'သုံးပုံပဟေဠိပေါ်တဲ့နေ့က မင်းတို့ရွာကြီး အသစ်ကပြန်စမဲ့နေပဲ' တဲ့။ အဓိပ္ပါယ် ကတော့ တိုင်မှာ စွပ် ထားတဲ့ ကွင်းလေး (၂၁) ကွင်းကို တခြားတိုင်လွတ်တစ်ခုခုမှာ အမှားအယွင်းမရှိ ပုံစံတူစွပ်နိုင်တဲ့နေ့ က တို့ရွာကြီး အသစ်ကပြန်စမဲ့နေပေါ့။ အဲဒီ တုန်း ကတော့ ဒီကိုးချောင်းရွာကြီးက စည်ပင်ဝပြောနေ တော့ ဘုန်းကြီးဘာကိုပြောသွားတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး။ အခုတော့ နားလည်ပါပြီ"

ဦးယုဝက အတိတ်ကို သတိရဟန်နဲ့ သံဝေဂရသလို ပြောသည်။

"မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်မိုးခေါင်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတာတောင် ဘာလို့ ရွာပြောင်းမသွားတာ လဲလို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ တို့တွေ ရွာမပြောင်းရတဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းက သုံးပုံပဟေဠိနဲ့ ဘုန်းကြီးပြောသွားတဲ့စကားကြောင့် ပဲ။ ဘုန်းကြီးပြောသွားတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ သုံးပုံပဟေဠိပေါ်ပြီး တို့ရွာကြီး အသစ်ကပြန်စမဲ့နေ့ကို စောင့်ရင်းနဲ့ အခုလို ခြောက်နှစ် တိတိ ကြာသွားခဲ့တာဆိုပါတော့"

ရိုးစစ်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသော ကိစ္စတွေ ရှင်းလင်းသွားသည်။ တကယ်လည်း ဦးယုဝပြောသလို ဒီလောက်ဒုက္ခရောက်နေတာတောင် ရွာဘာလို့ မပြောင်းကြတာလဲ တွေ နေမိ တာပါ။ ယခုတော့ ရှင်းလင်းသွားချေပြီ။ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်သော သတ္တဝါတစ်မျိုး ပင် မဟုတ်ပါလား။

ရိုးစစ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း လက်ထဲမှ ကစားနည်းကို တစ်ပြား၊ နှစ် ပြား ရွှေ့ကြည့်မိ သည်။ ရိုးစစ် လုပ်ပုံကိုကြည့်ရင်း . . .

"သုံးပုံပဟေဠိနဲ့ ပုံစံတူလုပ်ထားတဲ့ ဒီကစားနည်း ကတော့ မင်းတို့လို

နေ့သည့်တွေ ရောက်လာ ရင် ရှင်းပြလိုရအောင် ငါ့အစ်ကို ဦးပြည့်လုပ်သွားခဲ့တာပဲ။
ပြီးတော့မှ အိမ်မှာ ရေး ထားတဲ့ အချက် သုံးချက်အတိုင်း အကြံဉာဏ်တောင်းမယ်လေ"

မျက်လုံးတွင် မှာ ဦးယုဝနဲ့စတွေ့စ နံရံမှာ ကပ်ထားသော အချက်သုံးချက်ကို
ပြေးမြင်မိသည်။

"မိုးခေါင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါတို့တစ်ရွာလုံး မိုးပြန်ရွာအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုး
စားကြတယ်။ သစ်ပင်တွေ စိုက်တယ်။ ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေ ကို ပ, သတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် မိုးရွာမလာ ဘူး။ ရေရအောင် ရေတွင်းတွေ တူးကြတယ်။
ဘယ်လောက်နက်အောင် တူးတူး ရေထွက်မလာဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သစ်ပင်တွေ
သေကုန်တာပေါ့။ အဲတော့မှ ငါတို့လည်း လက်လျှော့ပြီး သုံးပင်ရွာကို
အလုပ်ပြောင်းလုပ်ကြတာပဲ"

ငြိမ်သက်၍ သာ နားထောင်နေမိပါတော့သည်။ စကားပြန်ဆိုဖို့ပင် သတိမရ၊
ကိုးချောင်းရွာ၏ ထူးခြားမှု တွေ က သူ့ကို တအိအိဆွဲခေါ်နေ၏ ။

"ငါတို့ နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံးပြီးသွားပြီလေ။ အဆင်မပြေဘူး။ အဲတော့
ငါ့အစ်ကိုဦးပြည့်ဝက တစ်ရွာလုံးအတွက် ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ရေး တယ်။

အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကိုတော့ မင်းတွေ့ခဲ့ပြီးသွားပြီလေ။ ဆောင်ပုဒ်ထဲကအတိုင်းပဲ
ရွာကိုရောက်လာ တဲ့ နေ့သည့်တွေ ကို တို့ရွာရဲ့ ဒုက္ခကိုပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။
အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်။ အခုချိန်ထိတော့ အဆင်မပြေသေးဘူး"

ရိုးစစ် နားလည်ခဲ့ပြီ။ မိုးခေါင်ရေရှားလွန်းသော ရွာလေးကိုလည်း စာနာမိသွား၏
။

"ဒီရွာမှာ နေလို့ မင်းဘာမှမပူနဲ့။ မင်းကို အန္တရာယ်ပေးမဲ့လူ မရှိဘူး။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ရွာလုံးက နေ့သည့်ရောက်လာရင် သူတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေ ကို
ကယ်တင်ဖြေရှင်းပေးမဲ့လူလို့ သဘော ထားပြီး နေ့ဝတ်ကျေ ကြည်ဖြူကြလိုပဲ။ ဦးပြည့်ဝရဲ့
ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း လိုက်နာတာလည်းပါတာပေါ့"

"ဪ..."

တကယ်ပင် ရွာသားတွေ ရဲ့ ဒုက္ခကို နားလည်ခံစားသွားသည်။

ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကိုပင် သူတို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်လို့ မှတ်ယူနေရတဲ့ ဘဝတွေ ပါလား။

"ဒီကျောင်းရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘုန်းကြီးရှိရင်လည်း မင်းကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုမှာ ။ အခုတော့ မရှိဘူး။ သုံးပင်ရွာကို ကြွသွားတယ်"

ဘာကြောင့် မျှန်းမသိ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုလုံးအား ဝေပုံကြည့်မိလိုက်သည်။